

svetovnih in domačih dogodkov

Cena 1 šilling

Nova škofija bo ustanovljena za področje Gradišanske, poročajo iz Železna. Sedanjí nadpastir, apostolski administrator dr. Laszlo bi naj postal prvi škof novoustanovljene škofije, za kar so potrebni predlogi žešli v Rim, ki ima o tem zadnjo besedo.

Politični teden

Po svetu . . .

Še vedno je v ospredju pozornost svetovne javnosti Francoska Afrika, kjer teče kri še naprej. Sedaj francoske čete vršijo brezobzirne represalije in častopisi vsak dan poročajo o stotinah pobitih „upornikov“. Nekatera arabska plemena so se uklonila Francozom, toda število upornikov se ni zmanjšalo. V Parizu sta vlada in javnost razdvojena med doslej brezuspešno politiko

no štela okrog 100 oseb, je pa odpotoval v ponedeljek s posebnim vlakom. V delegaciji bo tudi zastopnik opozicijske socialistične stranke Carlo Schmid. Spričo zadnjih pomirljivih potez sovjetske vlade je ozračje v Bonnu nekam negotovo. Adenauer je pa dobil nepričakovano podporo od Francije. Obiskal ga je francoski veleposlanik Francois-Poncet in mu izrazil zagotovilo francoske vlade, da bo glede nemškega vprašanja vztrajala na domenjenem skup-

Berberci, ki so se vdali francoskim četam v Maroku, so prerezali bikom kite na nogah, da jih tako prisilijo na kolena, kar je po arabskih običajih znak pokorščine (AND)

„močne roke“ in popuščanjem. Francoski ponos ovira spoznanje, da se doba kolonialnega gospodstva bliža koncu.

Objektivna težava pri reševanju maroškega vprašanja so ravno mnogoštevilni francoski naseljenci, ki so s svojim delom v glavnem pripomogli k cvetočemu gospodarskemu razvoju dežele. Položaj generalnega rezidenta Grandvala je postal nevzdržen, ker so ga francoski naseljenci večkrat javno napadli, ozmerjali in opljuvali ter je morala francoska policija streljati v — Francoze, da ga ubrani. Njegova zmerana politika reform ga je osovražila tako pri Arabcih, ki so mu očitali, da je prepočasn in da drži s Francozi. Francozi so mu pa očitali, da jih hoče prodati Arabcem.

Grandvala je nadomestil general Boyer de Latour, ki si je ustvaril v Afriki sloves vojaka, ki zna trdo nastopiti; vendar je to mož, ki je v sosednji Tuniziji izvedel politično reformo ter likvidiral francoski kolonialni režim in dejansko predal politično oblast Tunizijcem.

V Bonnu se pripravljajo na pot dr. Adenauerja v Moskvo,

kamor bo nemška delegacija odletela z dvema posebnima letaloma 8. septembra. Kanclerja bo spremljal njegov zunanji minister v. Brentano in štab izbranih diplomatskih, političnih, gospodarskih in kulturnih svetovalec. Ostali del delegacije, ki bo skup-

nem stališču Zapada in dejal, da je zedinjenje obeh Nemčij pogoj za trajni mir v Evropi.

V Argentini

diktator Peron še rovarj naprej.

Pretekli teden, ko so že vsi mislili, da so generali popolnoma prevzeli oblast, se je s spretno potezo otresel svojih varuhov. Šel je v radio in dejal, da namerava odstopiti, če ljudstvo to želi. Takoj je vstalo „ljudstvo“, ki ga ima organiziranega v režimskih sindikatih in z velikimi demonstracijami zahtevalo, da ostane, kjer je. Vse je bilo dobro vnaprej pripravljeno in generali se niso mogli odločiti zato, da nastopijo s silo proti množicam. Po tem političnem uspehu je Peron takoj uvedel oster policijski režim, aretacije opozicijskih elementov so vedno številnejše in ustanovil je celo nagla sodišča za „upornike“.

Odbor Združenih narodov za razorožitev

pa ima svoje seje v New Yorku. Doslej so vsa posvetovanja potekala v precej stvarnem duhu in so Sovjeti predlagali, da bi naj v smislu Eisenhowerjevega načrta najprej glavne velesile na svetu znižale stalež svojih oboroženih sil in sicer Amerika, Sovjetska zveza, Anglija, Francija in Kitajska. Najtežja točka je kontrola razoroževanja in atomskih vojaških poskusov, ki bi naj bili ustavljeni.

Angleško mnenje o novejši jugoslovanski književnosti

(Nadaljevanje)

Za pisatelje v Jugoslaviji so bile raztrgane verige suženjstva v dveh ozirih. Prvič: pisatelji so bili osvobodjeni udinjanosti sovjetskemu režimu, ki je poneumljala duha. Navajali so jih h kritiki sovjetske književnosti in sovjetske umetnosti. Nekateri izmed najbolj prodirljivih in uničujočih napadov na sovjetsko „kulturo“ na svetu so bili tiskani ravno v jugoslovanskih literarnih revijah.

Drugič: Jugoslavija je, — četudi le postopoma, — odprla vrata zapadnim knjigam, publikacijam in idejam. „Železni zastor“ na kulturnem področju je bil dvignjen in jugoslovanski pisatelji, pesniki in kritiki so kmalu vpostavili tako zaželene stike z Zapadom.

Ta znova pridobljena svoboda je rodila zanimive in ponekod zabavne rezultate. Hrvatska, na primer, je poslednja leta prednjačila v stremljenju za skrajno „naprednostjo“, posebno v obliki. Hrvatska danes ni le avantgarda v jugoslovanski književnosti, ampak je — avantgarda avantgarde. „Ultra-moderni“ hrvaški pesniki niso vrgli v koš le rimo, ritem, kitice in druge „staromodne“

predsodke, ampak so začeli „prepesnjevati“ celo govorico, tako da kujejo nove izrazne načine in si izmišljujejo celo nove besede. Značilno je zopet, da Slovenci niso tako „moderni“. Morda zato, ker so to razvojno stopnjo že prešli pred drugo svetovno vojno. Danes posveča slovensko pesništvo večjo pozornost obliki. Je pod vplivom latinskega spoštovanja lepe besede, lepo izgrajenega stavka in muzikalnega ritma.

V Srbiji in Makedoniji pa imajo modernistične tendence še manj veljave. Značilno je zopet, da se nova smer ni oblikovala v Parizu, še manj v Monakovem, Dunaju ali Rimu. Prihaja z Vzhoda in iz revolucionarne Rusije. Ne iz sedanje Rusije, temveč iz Rusije v prvih letih revolucije. Junak dneva je Majakovski, „resnični“ revolucionarni poet, ki ga je sovjetska birokracija poglala v samomor iz istih razlogov — se razume samo po sebi —, kot je sovjetski orjak hotel zadušiti malo Jugoslavijo.

V izbiri motivov je prva leta po vojni označevalo prevladujoče nagnjenje k „osvobodilnim motivom“: — epske pesmi, romani in kratke zgodbe, ki so obdelovale jugoslovansko odporniško gibanje med vojno. Čeprav je bila ta smer določena od vlade,

V Sveti deželi so vznova vzplamteli hudi boji med Izraelci in Egipčani pri kraju Gaza, kjer so se med velikimi nasadi oranž vojakih obeh držav zapletli v večje spopade. Predsednik mirovne komisije Združenih narodov, general Burns je pozval obe stranki, da ustavita sovraštvo. Vladi Amerike in Velike Britanije se trudita, da spor poravnata, dočim krožijo v mednarodnem svetu govorice, da Sovjeti ponujajo orožje arabskim državam.

. . . in pri nas v Avstriji

Minuli teden v avstrijski notranji politiki je bil precej razgiban. Na Dunaju sta si socialistična (SPOe) in ljudska stranka (OeVP) hudo v lase skočili. Socialistična večina v dunajskem mestnem svetu je sklenila povišanje tarif za mestna prometna sredstva (omnibuse in cestno železnico). OeVP je bila mnenja, da za ta korak ni bilo nobene potrebe in je mobilizirala javnost, ki seveda vedno raje sliši o znižanju kot o zvišanju cen. V dunajski OeVP so govorili celo o tem, da zastopniki desnice v mestnem svetu preidejo v opozicijo. Po stavki zdravnikov se je stanje na Dunaju še poslabšalo in dunajsko vodstvo OeVP je sklenilo, da stavi zveznemu vodstvu stranke predlog

za nove volitve.

Vendar pa je zvezno vodstvo po daljšem razpravljanju sklenilo, da zaenkrat še ne bodo zahtevali novih volitev, ker je treba sedaj reševati nujnejša vprašanja v zvezi z državno pogodbo.

Kot smo zapisali že v zadnji številki, so socialisti proti razpisu volitev, ker bi bil sedanji termin zanje zelo neugoden. Predvsem so dogodki ob stavki zdravnikov ustvarili neko nerazpoloženje v javnosti proti SPOe. Zato so socialisti zagrozili z naslednjimi nevarnimi orožji: 1. Če socialisti gredo v opozicijo, s stavkami lahko katastrofalno zavrejo gospodarski razvoj, 2. Zanje bi izgubili obveznost dogovori o ureditvi podjetij USIA. Končno bi ne dopustili nameravane razprodaje podjetij-USIA raznim grupacijam tujega kapitala. Pod to krinko se namreč lahko skrijejo Nemci, katerim državna pogodba prepoveduje, da bi dobili nazaj

bivše nemško premoženje.

To zadnjo misel je izrazil vplivni monakovski list „Merkur“, ki pravi, da se je vroča juha bivšega nemškega premoženja že precej ohladila. Avstrijci so, piše, priznali, da vsebuje državna pogodba toliko „zdra-

vih“ nejasnosti, da bo daljnosežno „liberalno“ razlaganje brez nadaljnjega mogoče.

Nova postava o

socialnem zavarovanju

je končno zrela za parlament. Zdravniška stavka je bila v glavnem zaman. Ne bo vsak zdravnik nastavljen pri bolniški blagajni. Zvišali bodo sicer število mest tako, da bo v gotovem okolišu vsakdo lahko izbral med vsaj dvema zdravnikoma bolniške blagajne. O odpustu zdravnikov bo odločala paritetna komisija pod predsedstvom poklicnega sodnika. Zdravnikov ne bodo plačevali več po številu bolniških listov, marveč po delu, ki ga je zdravnik opravil. Vsekakor pa bodo ti izdatki bolniških blagajn omejeni, tako da zaslužek zdravnikov ne bo mogel preokračiti neke določene celokupne vsote. Vsak zavarovanec bo lahko, kot je to bilo predvideno že pred stavko zdravnikov, šel tudi k zdravniku, ki ne ordinira za bolniško blagajno. V tem primeru mu plača blagajna znesek po tarifi za zdravnike s pogodbo. Ker je ta znesek znatno manjši, bo moral prizadeti pač precej doplačati.

Tudi

privatne bolnice,

ki so skoro vse v rokah verskih redov, so uspele v svojih zahtevah. Do sedaj so jim boln. blagajne plačevale znatno manjše prispevke kot javnim deželnim bolnicam. Pristojni minister in zvezni kancler sta obljubila, da bo ta krivica odpravljena, vendar se bo to zgodilo šele z novo postavbo, ki bo urejala stalež vseh bolnic (Krankenanstalt-gesetz).

Starostna podpora,

ki jo plačuje bivšim obrtnikom Trgovska in obrtna zbornica, bo zvišana, kot sta soglasno predlagali SPOe in OeVP. V glavnem bo prilagojena socialnim rentam. Prispevke obrtnikov za to podporo ne bo zbirala več zbornica sama. To nalogo bo prevzel finančni urad. Upajo, da bodo tako prispevki bolj redno prihajali kot doslej.

Gospodarska konjunktura

je pri nas sedaj na višku. Meseca avgusta je bilo zaposlenih v naši državi 2.147.481 oseb, torej 95.000 več kakor lani ob istem času. Razveseljiv je bil letos tudi razvoj tujeskega prometa, ki je meseca julija prinesel 536 milj. šilingov deviz v tujih valutah, nasproti le 394 milijonom lanskega leta. Krožile so sicer vesti o razvrednotenju šilinga, vendar so pristojni krogi te govorice strogo zavrnil. Vlada je tudi podvzela vse potrebno, da zavaruje stabilnost denarja.

Deželno sodišče v Celovcu je obsodilo dipl. ing. Schlicka iz Pliberka

Pri agitiranju proti dvojezični šoli se je pregrešil proti zakonu

Agitacija proti dvojezični šoli je imela v avgustu svoj konec na deželnem sodišču v Celovcu. Dvojezični pouk je ostal, kot je bil, a eden izmed najbolj vnetih pristašev odprave dvojezičnega pouka dipl. ing. Schlick iz Pliberka se je moral zagovarjati pred sodiščem radi prestopkov proti zakonu, ker v aprilu 1955 ni poslal varnostni oblasti enega izvoda svojega razmnoženega vabila na starše na sestanek za odpravo dvojezičnega pouka, in nadalje, ker na istem vabilu ni navedel imena tiskarja in založ-

nika, kot predpisuje tiskovni zakon.

Ing. Schlick je bil pred okrajnim sodiščem v Pliberku oproščen gornjih obtožb, vendar je državni pravdnik vložil priziv na deželno sodišče, ki je razloge državnega pravdnštva priznalo kot utemeljene ter ing. Schlicka obsodilo na kazen v denarju, pogojno. — Pogojna obsodba pomeni, da če bi se obsojenec v določenem času (eno leto) znova pregrešil proti zakonu, bi bil sojen za novo dejanje, a poleg tega bi moral poravnati še prvo kazen.

ji ni bilo težko slediti. Večina pisateljev je bila levičarsko usmerjena že pred vojno in se je med vojno obrnila proti nacizmu. (Edina omemba vredna izjema je nadarjeni hrvaški pisatelj Mile Budak, ki je postal viden nacistični veljak v vazalni hrvaški državi in ga je zadela smrt po osvoboditvi.) V letih 1945 do 1947 je bila politična kontrola nad pisatelji precej ohlapna. Položaj je bil natančno isti kot v Rusiji takoj po revoluciji.

Toda ko je maršal Tito politično utrdil svoj položaj, je postalo tudi nadzorstvo nad literaturo natančnejše. Leto 1947 je bilo zares težavno za pisatelje in izgledalo je, kot da bo leto 1948 še težje. Tedaj pa je prišel izgon Tita iz Kominforma. Danes so izrazi „pred resolucijo“ ali pa „po resoluciji“ (s katero je bil v Bukarešti sklenjen izgon Tita iz Kominforma), tako udomačeni v Jugoslaviji kot na Zapadu: „pred vojno“. Če hoče pisatelj opravičiti kako svoje slabo delo, ki je izšlo v preteklosti, se bo na splošno zagovarjal, da ga je pač napisal „pred resolucijo“. Slabo delo „po resoluciji“ pa je nekaj drugega.

„Resolucija“ je rodila bujen razcvet prevodov iz zapadnih literatur. Sprva so dovolili samo „levičarske“ pisatelje, a sedaj so te omejitve popolnoma odstranjene. Naj-

večji ljubljenci so Faulkner, Silone, Sartre, Charles Morgan in Thomas Mann, toda ljudje zdaleka najbolj berejo Hemingwaya. Njegov „The Old Man and the Sea“ je komaj mesec dni po izidu v Združenih državah izšel v prevodu v vseh treh uradnih jezikih (srbo-hrvaščina, slovenščina in macedonščina) in je doživel doslej že več naklad. V celotnem številu knjig, ki so izšle leta 1954 (4819), odpade na tuje pisatelje 587 in med temi so v veliki večini zapadnjaki: zelo visoka številka, če upoštevamo, da so prevedena dela po večini romani. Tudi v številkah naklad so se zapadni pisatelji dobro uveljavili: 2.700.000 izvodov, dočim odpade 19 milijonov izvodov na jugoslovanske pisatelje.

Povprečna naklada posamezne knjige je 5000 izvodov. Več založb med seboj ostro tekmuje, čeprav so vse v državnih rokah. Prejemki pisateljev niso odvisni od naklade njihovih knjig. Založbe izplačujejo honorarje v mesečnih obrokih, ki so izračunani po obsegu rokopa. Nobena založba ne more sama sprejeti ali zavrniti kakšnega rokopa. To nalogo vrši poseben odbor literarnih kritikov in strokovnjakov, ki ga imenuje Pisateljsko društvo — to je nekaka poluradna, na pol strokovna organizacija, v kateri so včlanjeni vsi pisatelji. (Konec prih.)

Kot da bi se bližal sodni dan ...

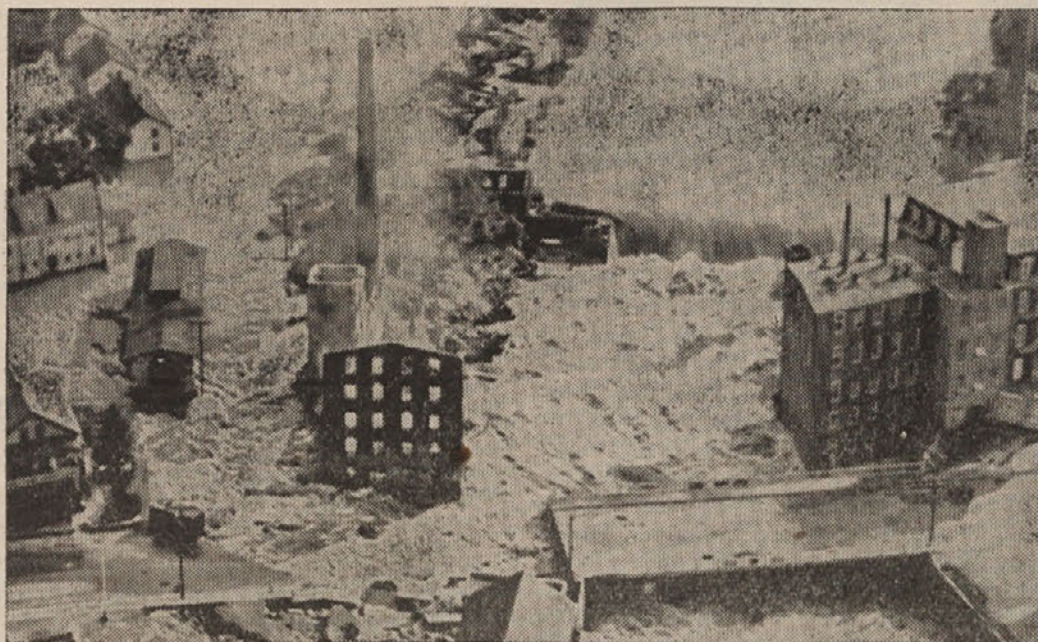
V poznem poletju vsako leto pustošijo ameriški kontinent strahovita neurja, ki jim pravijo orkani. Amerika je z dveh strani obdana od velikih oceanov in sicer je na vzhodni strani Atlantski ocean, a na zapadni Tihi ocean. V ogromnih oceanskih daljavah se razvijajo mogočni zračni tokovi, ali vetrovi, ki na morski gladini ne najdejo nobene ovire ter se zato njihova hitrost vedno večja. Na svoji poti razgibajo morje in dvignejo v zrak ogromne količine vode, ki

ki v bližini obale privezujejo vse, kar bi mogel veter odnesti.

Središče orkana je 450 km jugovzhodno od Wilmingtona na rtu Hatteras.

Connie je samo še 200 km od obale.

Kovinski glas je opolnoči povedal, da je orkan podoben ogromnemu valju, ki se vrti z blazno naglico. V predhodnih viharjih, ki divjajo v premeru 300 km, se je že smrtno ponesrečilo 7 ljudi. V Conwayu je

Vodi se je pridružil še ogenj v uničevanju. V ameriški državi Connecticut je zgorela neka tovarna. Poplave so razdrle vse ceste in mostove. Tako da se gasilci niso niti mogli približati tovarni. (AND)

se je pod udarci vetra razpršila in spremenila v paro ter tvori orjaške oblake. Vetrovi tirajo te oblake proti suhi zemlji in ko tam trčijo na naravne ovire ter drugačne razmere, se zgostijo v dež in vlijejo na zemljo, podobno kot pri nas, kadar se utrga oblak, le da so orkani neprimerno večji. Tako se veter in voda združita v uničevanju.

Ameriška vremenoslovna ustanova zaseduje nastajanje in smer orkanov ter da vsakemu svoje ime. Običajno so to nežna ženska krstna imena, za katerimi pa se skriva uničevalna sila, ki prekaša sto atomskih bomb, če bi naenkrat eksplodirale. Letos je orkan „Connie“ (pomanjševalnica za Kornelija) obiskal južni del Združenih držav.

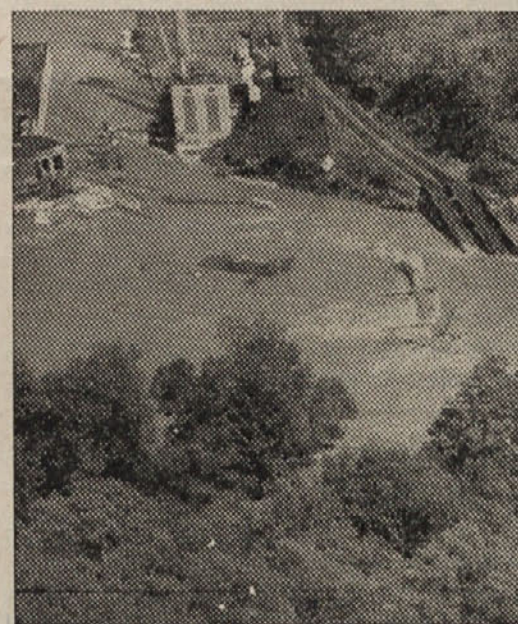
Kadar se bliža orkan, radijske postaje v kratkih presledkih opozarjajo prebivalstvo na nevarnost in dajejo navodila:

„Connie je pridirjala v nevarno bližino obale Karoline. Opozarjamo vse prebivalce, naj se pripravijo!“ se sliši kovinski glas v zvočnikih radijskih aparatov ob vsej vzhodni obali ZDA.

Pokrajina okoli New Yorka in mesto samo se pripravljata na nesrečo. Osebe obalske straže, Rdečega križa, protiletalske zaščite in občinski odbori so pripravljeni, čeprav orkana ni pričakovati prej kot čez 4 dni. Vsa letala se umikajo v notranjost države, plaže so zaprte za kopalce in posestni-

škodovano električno omrežje in mesto je v temi. Viharji divjajo s hitrostjo 70 km na uro.

Mornariški reakcijski bombniki letajo vsakih pet ur v center orkana ter poročajo o njegovi moči in gibanju. Utrujeni piloti pripovedujejo: „V središču orkana se človeku zdi, da sedi v sredini ogromnega amfiteatra. Vse naokoli so ogromni krogi belih

Potoki so narasli v divje reke (AND)

trakov, spodaj tla iz oblakov, zgoraj pa svetlomodro nebo. Dvignili smo se na 5000 m, toda zidovi oblakov so se dvigali še više.“

V sredino orkana so prišli skozi odprtino, ki so jo našli okoli 3.000 m visoko, brez posebnih težav. Iz letala ne morejo meriti hitrosti vetrov, pač pa presojujejo hitrost po razburkanosti morja iz višine 50, 60 metrov.

V New Yorku je relativna tišina in prijazno sonce sije, ko meščani zapirajo polkna in prenašajo stvari iz vrtov v hiše.

Potniška ladja „Santa Rosa“ s 160 potniki se zadržuje nekje na drugi strani orkana. Pristati bi morala že včeraj, pa je verjetno še nekaj dni ne bo. Težke vojne ladje v Norfolk so izplele na morje, da bi prestale orkan v globokih vodah.

Priprave v New Yorku so bile samo vaja. Orkan je zavil v Karolino, 600 km južno od New Yorka.

Alarm so preklicali ob 2. zjutraj. Meteorologi razlagajo, zakaj je Connie spremenila svojo smer. Glavna misel razlag je to, da

se smer orkanov ne da zanesljivo napovedati. So pač muhasti, kot — ženske!

Pa tudi alarm je imel svoje posledice. Praprapraperhčerka Corneliusa Vanderbilta se je poročila en dan prej, kot bi se sicer, tekmovalje najljepših dojenčkov v New Jerseyu je bilo odpovedano, več rodov skavtinj je pospravilo svoja taborišča in odšlo domov, kanadska armada pa je preklicala manevre.

Tudi škode je bilo precej. 38 potniških letal ni moglo odpotovati iz New Yorka, zlasti pa so trpeli škodo hoteli ob morju, kamor se je dotok turistov te dni izredno zmanjšal.

New Yorku je bilo še enkrat prizanešeno. Zato pa je vihar zajel osem zveznih držav, najhuje pa je opustošil Pennsylvanijo, Južno Karolino, Connecticut, Rhode Island in New Jersey. Siloviti nalivi so povzročili poplave, ki so zahtevale dvesto mrtvih in spravile v nered vse življenje ob Atlantski obali. Ko poročamo, celotna škoda še ni znana, dosegla pa je že milijarde dolarjev.

Cerkev spremenjena v „Počitniški dom za delovne kmete“

V Bolgariji hodijo tudi kmetje na dopust — poleti. To seveda samo tako zvani „delovni kmetje“, ki „gradijo socializem“. Eden izmed teh srečnikov je v časopisu „Zemledelske zname“, ki izhaja v Sofiji, opisal svoj dopust takole:

„Pogosto sem slišal: Pri nas gredo na dopust meščani, zadružniki in celo samostojni kmečki gospodarji. Za ta namen so preuredili gradove, domove in druge stavbe, v katerih ljudje samo jedo in poležavajo ...

Če je pa tako, sem si rekel nekega dne, bom tudi jaz kot „delovni kmet“ izkoristil to poletje, da si priredim kak ducat kilogramov na teži in da se mi koža uglaadi. Končno bi lahko šel v Küstendil. Tam ima mestni zrak baje zelo mnogo vitaminov in mineralna voda je zelo mehka ...

... Bil je večer, ko smo prispeli z brzovlakom v Küstendil. Bilo nas je dvesto dopustnikov obojnega spola. Sprejel nas je neki tovariš, ki nas je razdelil v dve skupini in dejal: Tako, v šoli bodo spale ženske, a tam v cerkvi pa moški!

Nad cerkvenim vhodom je bil železen križ. Poleg je bil pritrjen napis: Tukaj počivajo delovni kmetje. Postalo mi je slabo in mislil sem si: Glej, glej, v naši poljedel-

ski zadrugi je hlev svetlejši in lepši, kot je ta cerkvena ladja, ki so jo z napisom kratko malo spremenili v počitniški dom. — V notranjščini je še dišalo po kadilu. Zrak je bil gotovo še iz 15. stoletja.

Vprašal sem vodjo naše počitniške skupine Ivana Veneva, ki je kisló gledal kot takrat, ko so ladje njegovega očeta nacionalizirali.

„Pa tukaj bomo spali samo nocoj, jutri nas premeste drugam?“

Pravega odgovora nisem dobil.“

Spali smo v cerkvi na lesenih podgarih. Rjuhe in odeje so bile mastne in dišale po svinjskem hlevu. Direktor „Počitniškega doma za delovne kmete“ se sploh ni prikazal, ampak je sedel v pisarni ter pritožb vobče ni maral sprejemati.“

Kuhinjo naš dopustnik opisuje takole:

„Če si ogledaš kuhinjo, takoj izgubiš tek. Kuharji polovijo iz loncev najmastnejše kose, a nam dajejo samo pomije. Če bo šlo tako naprej, bomo res prešli v večni počitek ...

Kakorkoli, vzdržali smo do konca, a ko je prišla nova skupina, smo jadrno odhiteli, kot če bi spustil pse z verige ...“

Zlato na železniški progi

O svojevrstnem poskusu tatvine poročajo iz Švice. Neka banka v Ženevi je poslala v Zürich zaboj zlata. Dragoceni tovor so postavili v oddelke za vlakovodjo, v prvem vagonu za lokomotivo. Med vožnjo je kontrolor, ko se je vrnil s kontrolnega obhoda po vlaku, opazil, da je zaboj izginil. Njegovo odsotnost so namreč izrabili tatovi in zaboj vrgli iz drvečega vlaka. Vendar, ker je bil vlak v polni brzini, je bil kontrolor prepričan, da sta tatova še na vlaku, kajti skok iz vlaka bi bil smrtno nevaren. Kontrolor je napisal pismo in ga na prvi postaji — bil je direkten brzovlak,

ki se do Züricha ni ustavil na nobeni vmesni postaji, — vrgel skozi okno. Res so na postaji železničarji pismo pobrali in obvestili policijo, ki je takoj začela iskati ob progi, da prehitijo tatove, ki so se gotovo nameravali iz Züricha vrniti in pobrati zaklad.

Na nekem samotnem predelu proge, daleč od človeških bivališč so našli zaboj, ki se je pri padcu z vlaka raztreščil na kosce, a zlato je bilo raztreseno vzdolž proge. Nihče ga še ni bil opazil in zato so ga vsega našli in pobrali. Bilo ga je 105 kilogramov.

FRAN ERJAVEC, PARIZ:

KOROŠKI SLOVENC

II. DEL

(54. nadaljevanje)

Izprva so imeli slovenski predikanti po 80 gld letne plače in prosto stanovanje, nazadnje pa po 150 gld, toda nemški predikanti so imeli po 200—300 gld in učitelji po 50 — 200 gld. Deloval je pa tedaj na Koroškem še tretji Fašank, Janž, ki je bil od l. 1571—1582. slovenski pastor v Čajniču pri Celovcu, pozneje pa tudi stanovski predikant v Celovcu (do l. 1600). Vzdrževali so pa stanovi še posebne potujoče predikante in tak nemški in slovenski potujoči pridigar je bil n. pr. J. Dunkel.

Ker je l. 1777. pogorel koroški stanovski arhiv, je pač za vedno zapadlo pozabljenju premnogo dragocenih podatkov iz tistih časov, vendar lahko z vso gotovostjo sodimo, da se je nagnilo v Podjuni k luteranstvu mnogo manj Slovencev nego v Zilji in celovski okolici, dočim je pa moral biti Rož precej poluteranjen.

Velikovec (ta je štel tedaj 2000 prebivalcev) se je začel res že zgodaj nagibati k protestantizmu (tu je deloval predikant J. Wieser), a ker so bili njegovi lastniki Habsburžani, so laže zaščitili katolištvu, ki se je zato tudi ohranilo. Ker so imeli protestantje v Velikovu težave z deželnim knezom, so se zbirali na okoliških gradovih Tellerberg in Silberegg. — Poročila o protestantskih cerkvah imamo nadalje še iz Smarjete pri Velikovu, iz Št. Ruperta in iz Humberka pri Tinjah.

Ves položaj tu lahko precej dobro presodimo iz poro-

čila, ki ga je poslal l. 1563. papežu njegov nuncij Commedone. On je poročal: V Beljaku so se duhovniki z arhidiakonom na čelu poženili in maše se bero le še v dveh cerkvah, a protestantje zahtevajo, da se odstranita še zadnja dva meniha. V Št. Vidu se že pet let ne mašuje, v Velikovu pa stoji s katoliško stvarjo bolje. V velikovski okolici je prebivalstvo ostalo katoliško, v beljaški okolici so pa nemški kmetje prešli k protestantom, a slovenski so ostali katoličani. — Toda 25 let pozneje je prošt Latomus tudi glede Velikovca poročal, da se je protestantizem zaradi vpliva plemstva že močno razširil, a po vsej priliki tudi le med Nemci, ne pa med Slovenci.

Glede Roža nam podaja najnazornejšo sliko oglejski pomožni škof P. Biantij, ki je l. 1581. po patriarhovem nalogu izvršil tu cerkveno vizitacijo. Ob tej priliki je poročal patriarhu: „V sledečem hočem dati pregled o tem, kaj sem delal na Koroškem (seveda le v oglejskem delu Koroške, t. j. južno od Drave), kjer sem našel duhovnike večidel poženjene in krivoverske. Spovedujejo po protestanskem načinu, obhajajo pod obema podobama ... sv. poslednje olje so popolnoma opustili in zakramenta sv. birme se niti več ne spominjajo ... Od Dobrle vesi do Tirola, kjer je meja patriarhata, sem birmal komaj 100 oseb, dočim je bilo v Dobrli vesi birmanih 4500 oseb. Z gotovostjo smem trditi, da bo (katoliška) vera v teh krajih čisto propadla, ako se hitro ne poskrbi in ne izvrše mnoge dobre in koristne odredbe, ki sem jih dal glede duhovnikov. Plemiči, ki so se polastili patronatov mnogih župnij, predlagajo ali, kar je še slabše, kar sami podelje župnije le takim, ki so vdani krivoverstvu ali pa so mu vsaj naklonjeni.“

Kakšna vsestranska zmeda je vladala celo med tisto

duhovščino, ki je ostala zvesta katoliški veri, nam lepo kaže primer v Št. Jakobu v Rožu, kjer je beljaški arhidiakon Konrad kratko in malo s silo prepodil duhovnike, ki jih je bil nastavljal tu zakoniti arhidiakon iz Osoj, in je nastavljal svoje.

VII.

KOROŠKO SODELOVANJE PRI VSTOPU SLOVENCEV V KROG KULTURNIH NARODOV

Da so koroški, sicer čisto trdi nemški deželni stanovi s celovskim mestnim svetom vred že pred štirimi stoletji brez vsakih ugovorov priznavali tudi slovensčini popolno enakopravnost v protestantski cerkvi, je nedvomno vzrok tudi ta, ker smo si prav tedaj tudi mi Slovenci priborili vstop v krog kulturnih narodov in si ustvarili najveljavnejše spričevalo za enakovrednost našega jezika, ne glede na to, da je bil ta spričo naše nemile politične usode v prejšnjih par stoletjih že čisto izrinjen iz plemiških dvorcev in iz meščanskih domov.

Kakor na Koroškem, tako se je oprijelo luteranstva več katoliških duhovnikov tudi na Kranjskem. Med temi je bil tudi ljubljanski kanonik Primoz Trubar, ki je moral zaradi tega l. 1542. celó zbežati na Württemberg v Nemčiji. Tu je videl tedanje izredno živahno knjižno delovanje nemških protestantov in se začel sramovati zaostalosti svojih „ljubih Slovencev“. Začel je razmišljati, kako bi se „tudi njegov jezik, kakor jeziki drugih narodov, pisal in čital in bi se Sv. pismo in druge dobre krščanske knjige v slovenskem in hrvatskem jeziku prav raztolmačile“.

(Dalje prihodnjič)

CELOVEC

Vsako nedeljo in praznik je v stari bogoslovni cerkvi v Priesterhausgasse nedeljska služba božja ob pol 9. uri.

POSTNI AVTOBUS NA MAGDALENSKO GORO

Do sedaj je obiskalo 50.000 oseb arheološka izkopavanja na Magdalenski gori, poznani takorekoč že po vsem svetu. Na višino so prispeli z avtomobili, motornimi kolesi, premnogi pa tudi peš. Sedaj pa je dana vsakemu možnost, da si ogleda to slovito goro, ker vozi redno iz Celovca poštni avtobus k izkopinam in sicer ob nedeljah ob 8. uri in ob sredah ob 13. uri od avto-kolodvora. Od Magdalenske gore pelje avtobus ob 11.30 uri oziroma 17.30.

SUHA

Letošnje poletje je neurje marsikje napravilo veliko škodo in na več krajih v Podjunu je toča uničila poljske pridelke. Medtem pa je tudi strela precej grozila. Koncem meseca avgusta je viselo tudi nad Suho strašno neurje. Strela je udarila v novo, toda še ne zasedeno stanovanjsko poslopje Štefana Skubl in je napravila na strešni konstrukciji in notranji električni instalaciji veliko škodo. K sreči je bila tako zvana mrtva strela in se hiša ni vžgala.

PLIBERK

Prohodnjo nedeljo, dne 11. 9. bo v Priblerku slovesno posvečevanje tre novih farnih zvonov. Ob 9. bo pontifikalna sv. naša, nato posvetitev novih zvonov. Vse iz bližnje in daljnje okolice lepo vabimo na to slovesnost.

PLIBERK

(jesenski sejem — 4. in 5. septembra)

Velika reklama po časopisih je učinkovala. V nedeljo, 4. septembra je Pliberk pozdravil svoj 562. tradicionalni sejem. Vse je sodelovalo za najlepši potek tega praznika. Lepo vreme še posebno.

Zjutraj okoli 9. ure so drdrali po Pliberku razni traktorji, ki so potem tekmovali. Metnitzovo njivo so prerahali, kot še menda od svojega obstoja ni bila tako razorana. Gotovo se je lastnik Metnitz veselil tega brezplačnega oranja.

Okoli 2. ure popoldne se je začel pomicati po glavnem trgu našega slavnega mesta, ob zvokih godbe, spreved traktorjev, na katerih so sedeli tekmovalci in nagajali radovednežem. Udeležba je bila ogromna. Celó preko meje so prišli ljudje, skrivoma ali javno, nam ni znano.

Dobičkalni prodajalci so že teden poprej postavljali svoje stojnice, katerih je bilo silno veliko. Bili so iz raznih krajev. Tudi pliberški kramarji, kakor da bi bili malo nevoščljivi, da bi ves dobiček drugi odnesli, so postavili svoje lope.

Ako vam hočem povedati kaj o cenah, moram reči, da so bile skoro iste. Na splošno smemo reči, da je vsak nekaj prodal, četudi so nekateri tarnali, da gre slabo. Čudno: človek res ni nikoli zadovoljen!

Najbolj živahne in obiskane so bile stojnice, kjer je bila pišča in jedača. Da ne boste slabo mislili, pripomnim takoj, da je bil vroč dan in ta suha grla so zahtevala sveže pijače. Mladina, posebno otroci so se vrteli okoli gugalnic, vrtljakov. Največji naval je bil na vožnjo z avtomobili, kjer so se mnogi prvokrat vozili in postavljali svoja mlada življenja v nevarnost. Najle sedi mladina za volani in naj se vadi, morda bo pozneje manj prometnih nesreč, če se bo mladina že poprej učila rabiti motorna vozila.

PRIBLA VES — SINČA VES

Nesreča: 25-letni Florijan Dobnik iz Prible vesi se je peljal s svojim 25 let starim prijateljem Florijanom Plautz tudi iz Prible vesi, v ponedeljek, dne 29. avgusta zvečer s svojim motornim kolesom Puch 125 na cesti proti Sinči vesi. Spredaj je šla ob robu ceste 36-letna Marija Jernej iz

Pri nas na Koroškem

Wasserhofena s spremljevalcem. Florijan Dobnik pa se je zapeljal z motornim kolesom naravnost v Marijo Jernej, nakar so vsi trije padli na cesto.

Istočasno pripelje na nesrečno mesto neki avto, ki je takoj pobral težko poškodovano Marijo Jernej in Florijana Plautz ter ju prepeljal v Velikovec k zdravniku. Marija Jernej pa je umrla na poti k zdravniku vsled življenjsko nevarnih poškodb. Florijana Plautz-a pa je velikovski rešilni avto prepeljal v deželno bolnico v Celovcu. Florijan Dobnik pa je zadobil samo lahke poškodbe in so ga orožniki takoj zaprli. Motorno kolo je kupil šele pred kratkim in še ni imel niti voznega izpita oz. izkaznice.

DOBRLA VES

Umrla je dobra Vogrinova mati Jožefa Zdovc iz Goselne vesi v 45. letu starosti, mati desetih otrok, ki žalujejo ob njenem grobu. Hčerka Ana pa je šla že pred njo v večnost. V skrbi in delu se je žrtvovala za družino. Tiho in vdano je nosila križ trpljenja v boleznih. Bog naj tolaži moža in otroke ob težki izgubi.

SELE

Nesreča nikoli ne počiva, pravi pregovor. Uresničil se je tudi 23. avgusta pri podiranju dreves na Žerjavovi planini. Andrej Ogris, p. d. Kožilov, je s tovarišem na strmini požagal visoko smreko. Ko je padala, sta oba odskočila čim dalje proč. Ko se tovariš potem ozre, vidi Ogrisa valiti se navzdol po kamenitem pobočju. Ali ga je zadel kak sprožen kamen ali mu je spodrknilo, se ne ve. Rane na glavi sicer niso bile videti težke, a je smrt nastopila ravno, ko je došel ponj rešilni avto. Zdravnik je ugotovil kot vzrok smrti krvavitev možganov.

Koroška študentska mladina se je zbrala v Globasnici

Dne 3. in 4. septembra so se zbrali bogoslovci, akademiki in maturantje na sestanku v Globasnici. Lepo število je bilo. Po vrsti resnih življenjskih predavanj so fantje posegali v razgovor po predavanjih s tehnimi besedami in tako dokazovali, da živijo s časom in so sami sredi življenja. Včasih je tudi ostra beseda le izraz polnega življenja in iskrene volje. Trdno voljo do dela pa so izražali vsi razgovori na posvetovanjih, kakor tudi osebni pomenki med odmori. Vmes pa se je oglasila domača pesem, da poudari, da smo vsi udje ene slovenske skupnosti.

Sestanek so obiskali tudi goriški akade-

Tragična smrt krepkega 38-letnega fanta je močno odjeknila po fari. Zato je bila tudi udeležba pri pogrebu izredno številna: samo mož in fantov je bilo okoli 100 parov. Pevci so mu v slovo zapeli „Vigred se povrne“. Prizadeti družini naše sožalje!

OVŠOVA

Da je dosedanja generacija zelo podvržena športu, postaja vedno bolj in bolj očitno. Samo da so športna udejstvovanja različna. Eni se krepijo športno z nogometom, drugi s smučanjem, drugi zopet z lovom, ribarjenjem itd. — Zadnji čas pa je nastala čisto nova panoga športa. Namreč ribolov na Ovšovi. Skoro vsako nedeljo vidiš mlade, pa tudi priletnejše, da gredo z dolgimi palicami proti skalnatim vratom, kot da bi šli ribe lovit. Ti žalostni ribiči pa ne gredo po ribe na Ovšovo, ampak na ropanje narave, na brezvestno uničevanje redkih planinskih rož — planik ali očnic (Edelweiss). Prav gotovo ni nobeno junaško delo z dolgo prekló odbiti šop planik iz stene, toda mnogi se tega poslužujejo. Druga še ogabnejša vrsta teh uničevalcev zaščitnih planinskih rož so oni, ki potrgajo vse, kolikor morejo doseči, da se potem lahko bahajo po gostilnah, češ: jaz sem natrgal 200 ali 300 planik. Nihče ne more nikomur šteti v zlo, ako odtrga par planinskih rož, da jih ima za spomin, dasiravno so planike in še razne druge planinske cvetice po novem „zakonu o zaščiti narave“ popolnoma zaščitene ter je njih prisvajanje kaznivo. Tako brezvestno uničevanje redkih planinskih rož pa zasluži vsako grajanje. Saj edino Ovšova ima še nekoliko teh lepih, dasi že zelo redkih rastlin, kajti Peca

TRGOVCI, TRAFIKE, POZOR!

Družinska pratika 1956

Te dni je izšla priljubljena „Družinska pratika“ za leto 1956. Vsled svoje pester in bogate vsebine vsakemu kaj nudi: gospodarjem, gospodinjam in mladini. — Kljub obsežnosti — ima 144 strani s slikami — je cena zelo nizka — saj stane samo 3 šilinge.

Preprodajalcem nudimo običajni popust.

Naročila sprejema Mohorjeva družba v Celovcu, Viktringer Ring.

je že skoro popolnoma oropana. Ali niso te lepe, že tako redke cvetice mnogo lepše, če jih gledaš in občuduješ v naravi, kot da jih potrgaš in čez par dni ležijo ovenele, uničene na smetišču. Imejmo več spoštovanja in ljubezni do narave in njenih krasot. Modernizacija in tehnika časa omadežuje in uničuje naše naravne krasote že itak preveč. Zato je dolžnost vsakega, ki mu je lepota narave pri srcu, da sam z dobrim zgledom in poukom nevednih štiti to, kar nam je stvarnik tako neomadeževano podaril. Varuj in spoštuj naravo in njene krasote, ako hočeš biti vreden sin planin. Ribiči naj pa gredo na morje na kite,

GREBINJ

V nedeljo, dne 21. avgusta, je bila pri nas slovesna blagoslovitev 1200 kg težkega zvonu, ki je namenjen padlim vojakom grebinske fars. Zvon je vlila tvrdka Bühl v Inomostu.

Novi zvon je blagoslovil beljaški prošt Ninaus, ki je v slovesni pridigi orisal pomen novega klicarja za grebinsko faro. Tri zvonove je zgubila fara pred 14 leti. Prejšnji župnik č. g. Walcher je že leta 1955 prvič ustanovil odbor, ki naj bi se pečal z nabavo zvonov.

ŽIHPOLJE

(Romarski shod)

Prihodnjo nedeljo, dne 11. septembra, ko obhajamo slovesnost praznika Marijinega Imena, je na Žihpoljah zadnji letošnji romarski shod. Sv. maše in božje službe bodo od 7. do 12. ure dopoldne.

Priložnost za sv. spoved bo na predvečer in v nedeljo od 6. ure naprej celo predpoldne.

Popoldne ob 1/23. uri nagovor in pete Marijine litanije.

V ponedeljek, dne 12. septembra, to je na praznik Marijinega Imena, je na Žihpoljah celodnevno češčenje. Najsvetejše bo izpostavljeno od 7. ure zjutraj do 7. ure zvečer. Sv. maše bodo od 7. do 12. ure. Priložnost za sv. spoved bo dana ves čas.

Ob 6. uri zvečer bo večerna sv. maša, nagovor v obeh jezikih, posvetitev presv. Srca Jezusovemu in brez. Srcu Marijinemu. Navzoč bo tudi č. g. novomašnik Maks Mihor, ki bo po želji delil novomašniški blagoslov.

Verniki od blizu in daleč, posebno Rožani, ste ob tej priliki prisrčno vabljeni na sončne Žihpolje.

ŠT. ILJ

Vigredno žito smo pospravili, deloma tudi že spravili v shrambe, tako da imamo že pregled čez donose v letošnjem letu. Reči moramo, da je vse prav dobro uspelo, ker nas je Bog obvaroval toče in hudih neurij, če bo obrodil še krompir, pa bo za zimo hrane dovolj. Tudi krme za živino je dosti, sadja pa skoraj preveč, posebno jabolk. Za vse Bogu hvala!

Smrt nas pa redno obiskuje: Najprej je umrla Danielova mati v Ločah, še ne 60 let stara, katero bo družina zelo pogrešala. Pri Kolmanu pod Jerbergom pa je zatislila oči Marija Samenik, stara 86 let, iz Dobja pri Ločah. Bila je že dalj časa tukaj pri hčeri. Bila je verna, slovenska žena, visokih nazorov in se je do zadnjega zanimala za vse svetovne dogodke in v tem smislu je vzgojila tudi svojih osem otrok. Pokopana je v Št. Ilju.

V petek popoldne, dne 19. avgusta, se je raznesla vest, da je zadela kap Vrablnovega očeta na Otožu, še ne 60 let starega. Prej je delal še na polju, prišel je domov in že je bil konec njegovega življenja. V ponedeljek, dne 22. avgusta je bil pogreb, katerega je vodil njegov nečak preč. g. Kristof ob asistenci domačega župnika in preč. g. Zaletela iz Št. Jakoba. Pevci so mu zapeli doma in ob odprtem grobu pretresljive žalostinke.

Bog daj vsem rajnim mirno počivati v domači zemlji.

Pazi tudi, kadar kimaš!

(Zgodba o intervjuju, ki ga ni bilo)

Intervju (angl.: interview) je angleška beseda, ki pomeni razgovor med dvema osebam, izmed katerih je običajno ena zelo važna. (Eisenhower, Hruščev, Dulles, Tito in tako naprej navzdol) in druga pa kak novinar ali drugačen pisar. Novinar stavi vprašanja in zelo važna osebnost odgovarja. Te odgovore si novinar točno zabeleži in objavi v časopisu, ki ga je baš za ta namen poslal k zelo važni osebnosti.

Kmetje so v človeški družbi kot stan sicer zelo važni, ker bi brez njih lačni meščani ne imeli kaj jesti, saj kruh ne raste na kamenju ali asfaltu, temveč ga pečejo iz moke, moko pa meljejo iz pšenice in pšenico pa prideluje kmet v znoju svojega obraza. Vendar ne hodijo zaradi tega k njemu novinarji in drugi pisarji, čeprav bi se to spodobilo. Zadnjič pa je le prišel k nekemu trdnemu in zavednemu slovenskemu kmetu ob lepem koroškem jezeru škric iz mesta in mu vse sorte pripovedoval ter hotel vedeti za njegovo mnenje.

Naš kmet pa je že slišal, da se nekateri gospodje v Celovcu zadnje čase čez mero šopirijo, češ da delajo za narodov blagor, ter da po deželi izvabljajo od ljudi mnenja v svoj prid, katera potem obešajo na veliki zvon. Ker je iz lastne bridke izkušnje vedel, da se doslej iz takega bahaškega širokoustenja še ni nič pametnega rodilo, je previdno molčal. Ko je mož iz mesta le silil vanj, se je izgovoril:

„Veste, je tako hudo pri nas poleti, imam polne roke dela na polju, da že ves mesec nisem utegnil brati časopisov.“

„No, pa vam bom jaz na kratko povedal, za kaj gre...“

„Saj jaz vem, da boste že pravo uganili v Celovcu; boste že kaj pozimi prišli k meni, ko bom imel več časa za branje in razgovarjanje...“ se je branil kmet v upanju, da celo zadevo odloži na zimo.

„To že, ampak ko sva ravno že pri tem, bi pa

vendar lahko razmotrila nekaj nujnih vprašanj, ki se tičejo posebno slovenskih kmetov.“

„Dobro, pa naj bo,“ je odvrnil kmet, „sedaj se mi ravno mudi v hlev, toda čez nedeljo bom imel čas, da celo reč pazno preberem in razmislim, in vam bom pisal kar v Celovec, kaj mislim“, je obljubil, da se moža znebi.

Mož je odšel, toda čez nekaj dni se je znova vrnil. „Veste, oča, sem imel tukaj blizu opraviti, pa sem stopil še do vas, da se pomeniva o tisti stvari.“

„Oj, veste, imam bolezen pri živini, zato nisem utegnil brati vaš list in vam pisati...“, se je izvijal kmet.

„Nič ne dé, sam vem, kako je poleti na kmetih, sem tudi sam s kmetije doma,“ mu je vsiljivi pevec zapeljivo pel na uho. „Veste, saj ne gre za nič drugega, kot če ste tudi vi za to, da bi naj uradniki po kandijah govorili tudi po slovenje, in da pri raznih komisijah, ki šarijo s kmečjo zemljo, imajo tudi kmetje svojo besedo zraven.“

Kmet ni vedel, kam bi naj gledal in kaj bi naj dejal. Seveda, on je že od nekdaj zato, da bi bilo tako, kot je bilo včasih, ko si lahko s uradnikom na občini ali okrajnem glavarstvu in celo s sodnikom govoril po domače. Ker pa je vedel, kaj ima mož iz Celovca za bregom, je le pokimal:

„Veste, vreme pa imamo res lepo...“

Mož iz mesta se je poslovil in kmet je zadovoljno gledal za njim, češ: Nisi me...

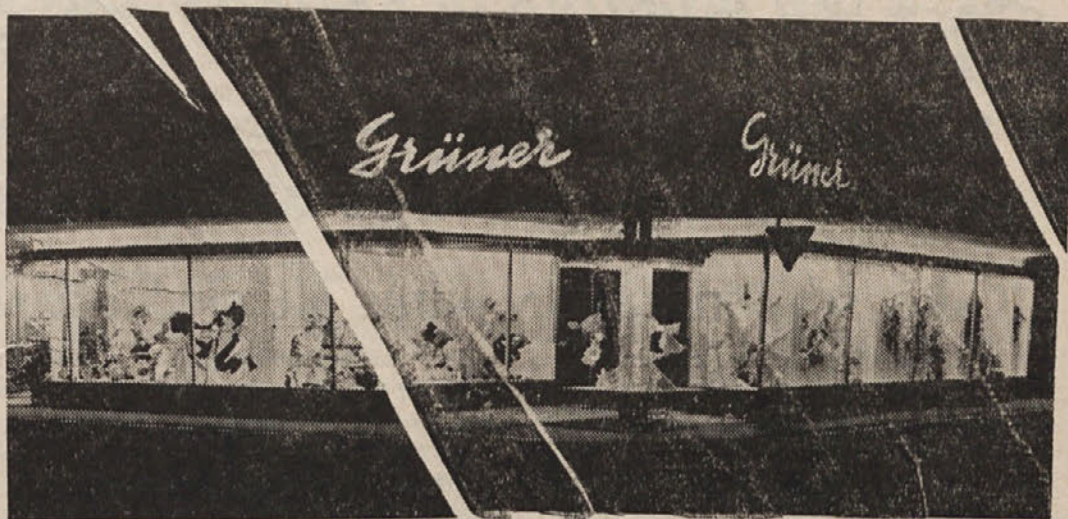
Čez nekaj dni pride časopis. Časopis je vedno zelo koristna stvar, tudi tisti, ki ga nihče ne bere, ker papir vedno prav pride, posebno če pri časopisni upravi niso kaj preveč natančni za plačilo.

To pot pa ga je le vzela v roke, da vidi koga neki so zopet dobili na lim. Sapo mu je zaprlo, ko je videl na prvi strani razprosto tiskano svoje ime in zraven različne „izjave“, ki jih ni nikoli izustil.

Spomnil se je, da je le kimal vremenu.

TRGOVINA *Grüner* - ENA NAJLEPŠIH V CELOVCU

Prenovljeni in povečani prodajni prostori te ugledne domače trgovine so dokaz zdrave in koristne podjetnosti, združujejo že optično najlepše z najboljšim. Prostrane izlozbe, katere urejuje slikar-grafik KAPLENIG, so prepričljiv dokaz velikega talenta mladega umetnika in poklicnega izlozbenega aranžerja. Novi dohodi so moderni in praktični, saj leži trgovina na najprometnejšem kraju mesta in je velike važnosti, da številni obiskovalci ne prihajajo in odhajajo naravnost s pločnika.

Izlozbe v notranjosti trgovine so pravi paradiz za oči predvsem vestnih in skrbnih gospodinj, — v odprtih predalih in vitrinah vidiš vse, kar potrebuje sodobna družina perila, svilenih in volnenih oblačil, od otroških vozičkov do otroških igrač in druge galanterije. GRÜNER — kar je že dovolj znano — nudi najboljše in najsodobnejše od najboljšega in to po zmernih cenah in njegovo blago je dobilo sedaj v obliki prenovljene trgovine tudi za svojo lepoto in kakovost primerno posodo.

Pohvaliti je treba vrsto trdk, ki so s svojim znamenjem pripomogle do nadvse uspešne prenovitve.

Tvrda RIEDEL & SÖHNE je izvršila potrebna mizarska dela, obenem je trdka, katere delavci so zelo širok, dobavila tudi primerne obloge na stebrih, stenah in tleh ter ostale dobave iz svoje bogate zaloge vseh vrst preprog in blaga za pregrinjala. Kleparska dela je v splošno zadovoljstvo izvedla priznana obrtniška trdka BARUZZI. Električne napeljave in svetilke ter lestence je dobavila trdka SENEKOWITSCH, lepe so in ustrezajo svojemu namenu. Omeniti je treba tudi podjetje JENOCH, ki je izdelalo primerne in stilno-smiselno odgovarjajoče črke, po katerih se prelija magična razsvetljava neonske luči, katero je montirala trdka SEREI.

NIGG, Slikar in pleskar DULLER je izvedel v svoji stroki pač najboljše, kar je mogoče.

Mestni stavbeni mojster Dipl. Ing. SCHÜTZ je po načrtih arhitekta Dipl. Ing. Eggerja uspešno izvedel prezidavo prostorov — delo, ki je radi posebne strukture hiše zahtevalo največjega znanja gradbenih tehnik.

H. Jenoch

IZDELAVA ČRK ZA PORTALE

CELOVEC

Herrengasse 14, Tel. 38-9-96

Hans Duller

Slikarski in pleskarski mojster, slikarski mojster izveskov in črk, specialist za železne konstrukcije
CELOVEC — KLAGENFURT
Sariastrasse 7, Tel. 38-9-83

Obnovitev prinese uspeh!

Moderne izlozbe ureja

Kaplenig

CELOVEC — KLAGENFURT, Tel. 56-98

ELEKTRO-ECK

Senekowitsch

KLAGENFURT
Alter Platz - Tel. 31-11

Dipl.-Ing. Architekt

Franz Schütz

MESTNI STAVBENI MOJSTER

CELOVEC — KLAGENFURT
Kardinalschiitt 7. Tel. 32-18

Pregrinjala — tapetništvo

CELOVEC — KLAGENFURT

Alter Platz 21 — Telefon 23-28

A. Riedel & Söhne

Pohištveno in gradbeno z modernim osuševalnim obratom

CELOVEC — KLAGENFURT

Feldkirchner Strasse 36-38, Telefon 48-67

Alois Baruzzi

OLIVA'S NASLEDNIK

Gradbeno in galanterijsko kleparstvo

CELOVEC

Burggasse 25, Tel. 31-63

Sadjarski nasveti za september

Letos je marsikje toča občutno poškodovala sadno drevje. Toča napravi na drevesu samem mnogo ran in uniči pridelek. S tem napravi pot raznim zajedavcem, da se naselijo na drevesu.

Od toče izdelano starejše drevje najprej pregledamo ter nalomljene in razbite veje požagamo, vse večje rane pa zamažemo z drevesnim voskom (cepilno smolo) in nazadnje poskropimo drevo z 1 odst. bakreno — apneno brozgo, da ohranimo zdravo vsaj še tisto listje, ki je ostalo na drevesu. Bakreno-apnena brozga je drevesnim koreninam škodljiva, zato moramo pri škropljenju paziti, da ne teče po deblu h koreninam. Ta brozga učinkuje posebno dobro proti škrlupu na jablanah, hruškah in češnjah, proti kodri na breskvah itd. Z bakreno-apneno brozgo namreč ne zdravimo drevesnih bolezni, ampak jih samo preprečujemo.

Ono drevje, ki je od toče zelo poškodovano, pa spomladi pomladimo, da vzgojimo novo zdravo krono.

Poleg toče nam na sadnem drevju napravljajo mnogo škode tudi zajedavci. Kar smo v pogledu zatiranja sadnih zajedavcev zamudili v avgustu, to nadomestimo v septembru. Posebno pozornost moramo obrniti na zavijače, ki delajo sadje črivo. Na noben način jim ne pridemo laže do živega,

kakor če skrbno pobiramo odpadlo črivo sadje ter ga sežigamo ali skuhamo in pokrmimo prašičem ali pa ga zakopljemo vsaj 20 cm globoko v zemljo.

V septembru dozore tudi prvi sadni pridelki. Pri obiranju varujmo sadje, da se ne rani, pa tudi sadno drevje, da ga ne poškodujemo. Polomljene veje takoj odžagajmo in rane zamažimo s cepilno smolo.

Tudi sadne shrambe dobro preglejmo, posnažimo in pobelimo ter po potrebi tudi zažveplajmo, da nam potem sadje ne bo gnilo.

V tem času se na jablanah rada širi plesen. Proti tej pridno uporabljajmo žveplo ali sulikol, toda samo ob lepem vremenu.

V varstvo proti malemu zimskemu pedicu, ki napravlja spomladi v sadovnjaku mnogo škode, ker objeda mlado listje, postavljamo lepljive pasove, za katere moramo skrbeti, da bodo vedno lepljivi.

Za te pasove vzamemo 10 cm širok pas trdega in nepremočljivega papirja, ki ga ovijemo v višini 120 do 150 cm okrog očiščenega debla ter ga pritrdimo zgoraj in spodaj z močno vrstico ali z mehko žico. Ta pas namažemo po sredini ca. 5-7 cm na široko z goseničjim lepilom. Dober goseničji lep mora ostati lepljiv dalj časa ob vsakem vremenu.

Vse za šolo

Poučne knjige vseh vrst, zvezke, material za risanje, svinčnike, tuše, molitvenike itd. dobite v

KNJIGARNI IN PAPIRNICI

Carinthia

CELOVEC — KLAGENFURT
Völkermarkter Ring 25

Podružnice: KLAGENFURT, Sternallee 5 (Telefon 36-51)

KÖTSCHACH v Ziljski dolini (Telefon 254)

WOLFSBERG v Labotski dolini (Telefon 270)

Nova podružnica: ŠT. VID OB GLINI (ST. VEIT a. d. GLAN),
Friesacher Strasse 26 — (Telefon 561)

Pred jesensko setvijo...

Se imamo delo pri mlatvi, žetvi ovsa in košnji otave, pa bo treba že kmalu pričeti z izkopavanjem krompirja. Mnogi se hvalijo, da bo dobra letina; drugi zopet tožijo nad slabim pridelkom. Isto velja za žito v naših krajih. Povečini se je še kar dobro namlatilo, a že slišimo in čitamo v časopisih, da ni povsod enako, ker je zrno zaradi deževnega vremena kakovostno precej slabše, kot bi sicer lahko bilo. Končno tudi pri tem velja stara resnica: da je človeško srce vedno nemirno in nezadovoljno! Če je dobro, si želi boljše...! Pri ocenjevanju pridelkov se kaj rado zgodi, da uspeh pripisujemo sebi, — neuspeh pa Bogu. Gospodariji ob slabi letini tožijo: češ: „Kaj hočemo, to nam je Bog dal!“ Ob dobri letini pa: „Letos smo pa veliko pridelali!“

Delo pred izkopavanjem krompirja

Tudi letos smo imeli v načrtu, da bomo škropili krompirjeve nasade proti raznim boleznim na listih, pa je zopet zaradi deževja marsikje ostalo samo pri načrtih. Zato so se, zlasti ponekod, glivične bolezni močno razmnožile in je krompirjevka predčasno dozorela. Na taki njivi bo zato slab-

ši pridelek. Poleg tega pa so bolezni prešle v krompir-gomolje, kjer bodo ostale čez zimo in s krompirjem vigredi zopet prišle v zemljo. Na ta način bolezni že s semenom prinesemo na njivo. Kjer so krompirjeve nasade poskropili z znanimi škropivi proti plesni, rji itd. in že v kalu uničili rastlinske glivične bolezni, tam bodo imeli zdrav in lep pridelek.

Naša mladina — bodoči kmetijski strokovnjaki — ki v počitnicah potuje po svetu, zna toliko pripovedovati o velikih škroplnicah, ki škropivo razpršijo več metrov po obeh straneh tako, da je delo opravljeno hitro in natančno. Za naše kraje, kjer imamo manjša polja in koloobar vedno tako nane, da niso žita sejana v celoti, bi delo lahko opravili z navadno manjšo traktorsko škroplnico, kakršnih je precej v sadjarsko-poljedelskem delu naše države.

Če smo škropljenje opustili, tedaj vsaj 14 dni pred izkopavanjem pokosimo krompirjevko — cimo, takoj pograbimo in zvozimo z njive na kompost — mešanec, da bolezni s suhimi listi ne ostanejo na njivi, kar je zopet v škodo krompirju v zemlji. (Dalje prihodnjič)

SLOVENSKE ODDAJE V RADIU

Nedelja, 11. 9.: 7.20 Duhovni nagovor. 7.25 S pesmijo pozdravljamo in voščimo. — Ponedeljek, 12. 9.: 13.55 Poročila in objave. Poje dekliski zbor iz Škedenja na Tržaškem. Vodi D. Jakomin. 18.45 Za našo vas. — Torek, 13. 9.: 13.55 Poročila in objave. Zdravniški vedež. Sedaj pa igra Avgust Stanko. Sreda, 14. 9.: 13.55 Poročila in objave. Slovenske pesmi. 18.45 Poje moški zbor SPD Loga ves. Vodi J. Aichholzer. — Četrtek, 15. 9.: 13.55 Poročila in objave. Pisan spored slovenskih narodnih. — Petek, 16. 9.: 13.55 Poročila in objave. Akustični mladinski list. 18.45 Iz tehnike in znanosti. — Sobota, 17. 9.: 9.00 Od pesmi do pesmi — od srca do srca. 18.30 Po dolinah in planinah naša pesem se glasi. — Nedelja, 18. 9.: 7.20 Duhovni nagovor. 7.25 S pesmijo pozdravljamo in voščimo.

Katece prednosti

Vam nudi

Teppichhaus Radlmayr

PRI NAKUPU PREPROG • PREGRINJAL • BLAGA ZA POHIŠTVO • NAMIZNEGA IN POSTELJNEGA PERILA

1 NAJVEČJO IZBIRO

2 PAZLJIVO POSTREŽBO

3 NIZKE CENE • PLACILNE OLAJSAVE

BELJAK-VILLACH • POSTGASSE 3 • TEL. 47-67

Župni uradi in gostinski obrati imajo posebne popuste!

Za jesen na novo prispeli

plašči, plašči, plašči

za dame in gospode

KOSTUMI in OBLEKE

V TRGOVSKI HIŠI KOROŠCA

G. UMSCHADEN

KLAGENFURT, BAHNHOFSTRASSE 7

Izvedi tudi, kar si sklenil

Neki znani pisatelj je bil povabljen, da predava študentom neke velike ameriške univerze. Njegovi poslušalci so bili mladi ljudje, ki so se zanimali za književnost.

V začetku je slavni pisatelj vprašal: „Kdo izmed navzočih ima namen postati pisatelj?“

Večina je dvignila roko.

„Potem pa nima smisla, da svoj čas zapravljate s posedavanjem tukaj, pojdite domov in pišite...“

Morda je za naš okus ta odgovor bil preveč odrezen, „amerikanski“, vendar ima jedro resnice v sebi.

Če si se odločil za nekaj, potem moraš to tudi izvesti in to čimprej. Če hočeš kuhati, moraš iti v kuhinjo, kdor hoče znati plavati, mora — v vodo.

S tem seveda ni rečeno, da se moraš nečesa lotiti na vrat in nos. Temeljita priprava je pogoj vsakega uspeha. Vendar se ljudje le prepogosto izgublajo v malenkostih, hočejo s tuhtanjem in gruntanjem vnaprej reševati probleme, ki jih v resnici sploh ni ali pa jih vsakdanja življenjska praksa drugače rešuje.

Z vsako stvarjo je treba enkrat začeti, četudi je še tako težko ali hudo. Najtežje je voz pognati v tek, nas uči izkušnja. Zavedajmo se, da je majhno, skromno dejanje več vredno kot največji načrti.

Tončkova sreča

Vsaki dan sosedov Tonček v šoli lizal je bonbonček, rad zapravljaj je denar, varčevanje ni mu mar.

Pa je prišel na goro mož s popotno palico, to je bil sam Tončkov stric, bogataš debelih lic.

Hranilnik stric mu je podaril, lepo se Tonček je zahvalil, in varčevati je začel, da denarja je imel.

Ko pa njegov prišel je teden, na pošto v vas je tekel, naročil v pismu je „Naš tednik“, bonbončkom pa se je odrekel.

— X —

Kako je vozil Sraga svoj „mertik“

Iz našega kraja so hodili nekdanj vsako leto revnejši sloji na Hrvaško in štajersko žito mlatiti. Zasluzek je bil vsaki deseti merik tistega žita, ki se je namlatilo. Ta zasluzek se je imenoval „mertik“. Seveda sta šla po dva mlatiča skupaj in si potem zasluzek razdelila. Zasluzilo se je dobro; marsikateri si je tako pridobil več žita, kot si ga mali posestniki pridelamo. Sedaj je to minulo, ker opravlja to delo stroj.

Bilo je pred kakimi štiridesetimi leti, ko je prebival v našem kraju s svojo družinico neki viničar, Sraga po imenu. Tudi on je šel tisto leto na Hrvaško mlatiti in si zasluzil obilen mertik.

Nekega vročega dne se napoti z ročnim vozičkom ponj. Naložil je zvrhan voziček z vrečami, ki so bile polne prelepega hrvaškega zrnja. Vroč mu je bilo, da mu je pot lil po obrazu, ko je vlekel voziček po prašni cesti in šlo je zelo po malem. Ko pa je pripeljal do nekega strmega klanca, je pa opešal in ni več mogel dalje. Ni šlo in ni. Moral je pustiti voziček in si iti iskat pomoči. Pri našem sosedu je prosil za vola in ga tudi dobil. A hudomušni vol Ričko ni maral s tujim možem, moral je z njim tudi domači sin Ivan. Ker pa je bil voziček ročen, je bilo kaj težko pripreči vola. Po malem se jima je vendar posrečilo vpreči ga ali drugače ni šlo, kakor da je Sraga moral voziti poleg njega in uravnavati voziček lepo po cesti.

Bilo je okoli druge ure popoldne, ko so v poletni vročini muhe najhujše, Ričko je imel rep vedno pokonci in nemilo otepaj z njim tudi svojega dvonoznega tovariša. Po klanu in cesti do prvih hiš je šlo precej dobro, ker tu vročina še ni bila prehuda in je bil ob cesti gozd, ki dela prijetno senco. Kaj čudna in smešna je bila ta vprega. Vsi smo drli vkup in se smejali, kar pa seveda ni bilo ne Ričko ne Sraga po volji. Ivanu, ki je vodil to čudno vprego, je bilo silno zabavno, smejal se je, da se je tolkel po bedrih in so mu od smeha solze tekale po licih. Mislili smo že, da bodo srečno pripe-

LEPO VEDENJE:

Kako se obnašam v kinu ali gledališču?

Obisk gledališča ali kina je vedno nekaj posebnega, nevsakdanjega. Kakršna je prireditelj, tako se na njo tudi pripravimo. Včasih je to nekakšna slavnostna zadeva in takrat se dalj časa pripravljamo, se lepše oblečemo in se tudi potrudimo, da z vsem svojim vedenjem tudi v tem oziru pokažemo, da hočemo s tem poudariti svečanostni značaj večera.

Nekaj samo ob sebi umevnih pravil obnašanja pa je, na katere ne smemo nikdar pozabiti in ki veljajo tudi takrat, če le mimogrede smuknemo v kino. Kjer je mnogo ljudi in kamor so vsi prišli z istim lepim ciljem: uživati glasbo in umetnost, tam mora biti obzir do bližnjega največji, najlepši, da ne žali harmonije. Zato se ne bom dremal pri garderobi ali pri blagajni; potrpeč bom, ker vem, da se drugim prav tako muči kot meni in kdor prej pride, je prej na vrsti. Če sem pa tako pozen, da je večina sedežev v vrsti že zasedena, potem bom šel do svojega sedeža mimo že sedečih gostov, ki morajo zaradi mene vstati, pač z licem, obrnjenim k njim. Če je pa že tema in se je predstava že začela, potem smem tudi s hrbotom, obrnjenim k njim, toda sklonjeno, da jih čim manj motim, priti do svojega sedeža. Če je le dovolj prostora, tudi oni ne bodo vstali, ker že pozorno slede dogajanju na odru ali na platnu.

Med predstavo seveda ne bom dajal duška svojim čustvom: ne bom se na glas smejal (razen, če se vsi ne smejijo) niti ne bom dogajanja na odru ali platnu komentiral s svojim prijateljem ali prijateljico in s tem morda motil sosedo. Če sem prehlajen in kašljam, potem se bom itak branil obiska v gledališču ali kinu, kajti pozornost, ki jo vzbujam s svojim kašljanjem, mi gotovo ne bo v čast.

Kokodak, kokodak, sem znesla jajce kakor polovnjak, polovnjak, da bodo oče imeli za tobak, tobak.

Ričko se ustavi, poslušaj, ušesa pokonci, rep kvišku, se zbincne tako, da zleti Sraga daleč na eno stran, Ivan pa na drugo stran, se meni nič tebi nič obrne in halo nazaj v beg proti domu. Moj oče in jaz sva stala na cesti pri naši mlaki in gledala za njimi. Ko pa oče vidi, da Ričko beži proti nama, so ga hoteli ustaviti. Pa kako in s čim? Pri rokah niso imeli ničesar, hitro snamemo klobuk z glave in začnejo z njim mahati proti Ričku, kakor da bi hoteli ustaviti vlak (svoje dni so bili železničar). Ali Ričko ni maral za ta signal, pač pa si je menda mislil, da ga tako pristrčno pozdravljajo in leti naravnost proti njim. Butne proti klobuku tako, da se mu ujame na rog in ker je imel klobuk na vrhu luknjo, se mu potisne na čelo in mu zakrije eno oko. Ko Ričko začuti klobuk na svoji glavi, začne lepo korakoma hoditi, kakor da bi s klobukom vred tudi njegova in mojega očeta starost prešla nanj. Močno so se začudili oče, ko je prikorakal tako slavno pokrit njihov Ričko domov.

Kakor pri vseh takih prilikah, tako smo tudi mi gledali vola in šli za njim. Na ona dva, ki sta bila pa tako nemilo brcnjena, smo se spomnili šele potem. Ivanu je tekla iz brade, kamor ga je Ričko s tace poljubil, močno kri in delal je take spake, da nismo vedeli, ali se smeje ali joče. Ubogi Sraga pa je ječal ob bregu pri cesti in še vedno bil tam, kamor ga je Ričko tako nemilo poslal. Zbiral je vkup svojega rojstva kosti. Poslali smo po njegovo ženo, Sraga spravili na voziček in tako je njegova žena imela kmalu moža in mertik doma.

M. M.

Prav tako si nežni spol ne pridobi večjih simpatij, če vonja več metrov daleč z ostrimi in cenenimi parfumi.

Najlepša čednost vsakega pač je, če v dveranah ne sili v ospredje in ne skuša po vsej sili vzbujati pozornosti.

SODOBNA KOROŠKA GRAFIKA

V deželni muzeji je trenutno posebna razstava koroške grafične umetnosti. Zastopani sta starejša in mlajša koroška umetniška generacija s svojimi v glavnem najboljšimi deli.

Razstava nudi zelo dober prerez ustvarjajoče slikarske in grafične umetnosti, čeprav je še mnogo del v privatni posesti in jih iz teh ali onih vzrokov ni bilo mogoče spraviti na razstavo.

Med razstavljalci najdemo imena najboljših domačih umetnikov od Ziljana Wiegeleja in veterana Clementschitscha preko Berga, ki kakor znano ustvarja v Podjuni (akvarel „Rutarjev dom“ itd.) in mladih profesorjev Wuchererja in Kosa do podjetnih amaterskih talentov, kakršen je Kaplčnik.

HALO! DEKLETA!

Vse bivše gojenke gospodinskih šol v št. Jakobu in št. Rupertu ter prijateljice ste pristrčno vabljene na skupno romanje, ki bo tudi letos, in sicer:

na Žihpoljah 11. septembra za Rožanke, Selanke in Ziljanke; pri Sv. Rozaliji na žegnanje, 18. septembra, za Podjunčanke.

SPORED ROMANJA:

Ob 9. uri sv. maša za bivše gojenke z nagovorom in skupnim sv. obhajilom. — Po maši zborovanje na prostem pred cerkvijo s sledečim programom: pozdrav, govor, igrice, rajanje in petje.

PODJUNČANKE, POZOR! Skupni avto na romanje k sv. Rozaliji odpelje ob 7. uri zjutraj iz št. Ruperta. Ustavi se na križišču v Sinči vasi in Dobrli vasi. Z istim avtom se lahko peljete tudi nazaj.

DEKLETA, PRIDITE V LEPEM ŠTEVILU NA NAŠ SKUPNI PRAZNIK! BREZSKRBNNO BOMO UŽIVALE NEKAJ UR DUHOVNE IN KULTURNE LEPOTE. NAŠA SRCA BODO POSTALA SPET VESELA IN MOČNA — PRIPRAVLJENA ZA VSE LEPO, A TUDI TEŽKO, KAR NAM PRI NAŠA VSAKDANJE ŽIVLJENJE.

GULIVER IN LILIPUČANSKA VOJSKA

(Nadaljevanje)

Guliver je takoj izjavil, da bo branil lilipučanskega kralja pred sovražniki. Zato je pobral Blefusčanom vse njih ladje. Lilipučanski kralj pa je bil zelo maščevalen in mu ni zadoščala ta mornarica. Hotel se je polastiti vse sovražne države in pokončati vse tiste, ki so zagovarjali debelejšo skrajnost. Proti temu pa je Guliver ugovarjal. Lilipučanski kralj se ni več zanesel nanj. Guliver je padel v nemilost, a je še o pravem času zvedel, da so ga obdolžili veleizdajstva. Rešil se je s tem, da je ušel k Blefuskom, ki so ga prijazno sprejeli.

GULIVER PRI VELIKANIH

Čez nekaj časa se je Guliver spet vozil po morju. Ko jim poido voda, pripeljejo h kraju in kapitan pošlje nekatere iskat vodo na suho. Blodili so okrog, a niso ničesar našli. Zato so se vrnili na breg. Toda jo! Ladja beži na vso moč po morju, za njo pa brodi velikan, da bi jo zgrabil.

Guliver ni nič čakal, ampak je kar zbežal nazaj, od koder je prišel. Kmalu je videl, da je v tej deželi vse silno veliko. Trava je rastle dvajset čevljev visoko.

„Se bom pa lahko skril!“ si je mislil Guliver in zavil v gost ječmen. Dolgo je hodil po njem, dokler ni naposled prišel do ograje.

„Kar skozi zlezemo!“ si je dejal.

A gorje! Po oni strani je korakal prav tak velikan, kakor ga je že videl pri morju. Visok je bil kakor zvonik in korake je delal po deset metrov.

Guliver naglo v ječmen, pa ni nič več pomagalo. Velikan je zakričal, krik je bil kakor grom. Hitro

Za naše športnike:

PUCH IZDELUJE MAJHEN AVTOMOBIL

Spomladi 1956 bodo pričeli v Gradcu s serijsko produkcijo

Nekaj mesecev že delajo konstrukterji v Puch-Werke v Gradcu na novem majhnem avtomobilu. To naj bi bil po skoraj 20 let trajajoči prekinitvi spet prvi, v Avstriji izdelani avto. Kakor je tudi razumljivo, tovarna Puch o vseh teh stvareh, o predpripravi in poizkusih, molči, tako da do sedaj vemo o konstrukciji novega vozila zelo malo. Ker se je pojavila zadnje mesece močna potreba po malih avtomobilčkih, je razumljivo, da bodo tudi Puch-avtomobili šli v tu- in inozemstvu kot tople zemlje.

Kakor so dosedanja eksperimenti novega vozila, katerega ime je še neznano, pokazali, bodo do spomladi 1956 tako daleč, da bodo lahko pričeli s serijsko produkcijo. Kakor vse kaže, bosta novi avtomobil gnala dva motorja po 250 ccm. Ta „Puchmobil“ bo močan za 24 PS in bo imel hitrost 90 km/h ter bo bolj prostoren kot dosedanja mali avtomobili. Kar se tiče cene, bo baje novi Puch-avto cenejši kot pa drugi, v nižji razred spadajoči avtomobili, tako da bo verjetno postal pravi avstrijski narodni avto.

Doa škrate

Nekoč živel sta dva škrate, ki bila rodna sta si brata. Šla sta v noči hruške krast, enega zgrabi volčja past.

Škrat zavpije na pomoč, jo, sedaj bo z menoj proč. Lovci pride ves vesel: „Lepega sem spaka vjel!“

je prišlo sedem enakih, le da so imeli kose, velike za pet naših.

Najbrže ni nihče zapazil Guliverja, zakaj velikan si so se napravili, da bi začeli kositi, in eden njih je stopil prav zraven Guliverja. Le malo je manjkalo, da ni stopil nanj in ga pomečkal s svojo veliko nogo. Takrat je Guliver od strahu zakričal, velikan pa je gledal okrog, kaj se oglašja. Naposled je velikan zagledal Guliverja. Prijel ga je previdno s palcem in kazalcem in vzdignil s tal. Morete si misliti, kako je bilo Guliverju neprijetno v velikanovi roki. Držal ga je kakih dvajset metrov od tal. Če bi se kaj branil in gibal, bi zdrknil izmed prstov v strašno globočino. Vse, kar si je Guliver upal napraviti, je bilo, da je dvignil oči proti nebu in sklenil roki, kakor da prosi. Menda se je velikanu zasmilil. Položil ga je v žep in nesel pokazat gospodarju. Ta ga je vzel in dal hčeri za igrarico, pozneje ga je kazal radovednim velikanom za denar, dokler ga ni prodal kralju. Na kraljevem dvoru so mu naredili posebno škatlo, da so ga spravljali vanjo.

Ko pa je bil nekega dne spet v škatli, je priletela velika ptica in odnesla škatlo in Guliverja v kljuno proti morju. Tam ji je vse skupaj padlo v vodo. K sreči je to videl neki kapitan in rešil Guliverja v svojo ladjo.

Ko so se pa spet pripeljali na Angleško, se je Guliverju, ki je bil že vaje velikanov, zdelo vse majhno in neznatno: hiše, drevesa, ljudje, živali in drugo. Tako je začel počasi misliti da je spet med pritlikavci v Liliputu.

(Konec)

P * I * S * A * N * O * B * R * A * N * J * E

A. Z.:

Napoleon v Schönbrunn leta 1809

Leta 1809. se je med Napoleonom in Avstrijo vnela vojna. Kar iznenada je francoski cesar, ki je bil mojster strateških sunov, pripeljal svojo armado pred Dunaj ter se mesta polastil. Tudi Koroška je takrat, že tretjič v 12 letih, čakala francosko zasedbo.

Bilo je o binkošti. Iz širnega prostora okrog Dunaja so vrel tuji polki k južnemu bregu Donave. Na pripravnem kraju so prekoračili reko ter se lotili avstrijskih kolon, ki so se bile razpostavile pri Aspernu. Ali zaman je vrtil Napoleon v svojo nalogo. Nič odločilnega ni opravil. Nazaj je moral. Več tednov je potem Donava ločila obe armadi. Na obeh straneh so počitek porabili, da so se ojačili. Zopet je bil Napoleon urnejši. Neverjetno naglo je zbral nove čete iz Francije in Italije. Ko se je čutil dovolj močnega, je drugič sunil čez Donavo — in to pot mu je uspelo. V dvodnevni bitki pri Wagramu je nadvojvodo Karla porazil, nakar je avstrijski dvor obupal nad bojno srečo ter se požuril, da je sklenil premirje. Sledila so pogajanja za mir in ta so bila kaj trdovratna, tako da so nazadnje že pisali oktober, a mirovne pogodbe še vedno ni bilo. Napoleon, ki Avstrije pred podpisom miru ni hotel zapustiti, je ves ta čas prebival na cesarskem gradu Schönbrunn pri Dunaju.

Dne 12. oktobra 1809 so se na prostranem dvorišču pred schönbrunnskim dvorcem zbirali francoski bataljoni k paradi. Francoska parada, to je bila paša za oči! Kaj čuda, če je mnogo Dunajčanov prihitelo iz mesta. Vojni žandarji so skrbeli za to, da so se trume radovednežev gnetle v primerni razdalji.

Vse je bilo nared. Že je Napoleon stopal po grajskih stopnicah. Kakor kometni rep se je vil za njim roj strumnih postav in blečence uniformah. Cesar se je napolit k denemu krilu polka in mimohod se je začel. Desno od cesarja je stal šef generalnega štaba Berthier, mesto na cesarjevi levi si je bil izbral generalni pribočnik Rapp. Kar na lepem se je iz tesnih vrst gledalcev izmotal mladenič. Nagla kretanja mu je omogočila, da se je izmuznil stražam. Že se je od zadaj priključil korakajočemu oddelku. Zdelo se je, da misli cesarju izročiti pismo — prošnjo. Brž sta ga Berthier in Rapp prestregla.

„Nič s prošnjami zdaj! Ob koncu parade!“ mu je zaklical general Berthier.

Toda mladi mož, kakor da se ga to ne tiče, je šil bliže k cesarju. Tedaj je Rapp mignil najbližnjemu žandarijskemu častniku ter mu ukazal, naj nadležnega prosilca odvede na stražnico. Vse skupaj se je vršilo kaj hitro in brez hrupa. Kasneje se je le malo ljudi moglo spomniti, da bi bili

nekaj posebnega opazili. Napoleon sam ni imel prilike, da bi svojo pažnjo obrnil na ta neznatni pripetljaj. V sijaju parade je zanj zadeva z nedoletnim civilistom čisto utonila.

Na stražnici so mladega človeka vprašali, kdo je.

„Pišem se Friderik Staps“, je odgovoril. „Moj oče je pastor v Naumburgu v Nemčiji. Tam sem se rodil, tega je zdaj 18 let. Do nedavna sem prebival v Erfurtu. Bil sem tam vajenec v trgovini.“ Potem je umolknil. Preiskali so ga — in koliko začudenje je prešinilo žandarje, ko se je izpod mladeničeve suknje prikazal kuhinjski nož! Nemudoma so poklicali Rappa. Pred njim se je Stapsu še enkrat razvezal jezik. Brez obotavljanja je priznal, da je nameraval

Janko Kersnik:

Mačkov oče

Poznal sem oba, starega Mačka namreč in njegovega sina. Prvi tedaj še ni bil za starega pri hiši in, akoravno je imel njegov štiridesetletni sin tudi že velikega sina, so dejali ljudje vendarle samo staremu Mačkov oče. Šele ko je zatisnil oči, je dobil sin ta častiti priimek.

Maček je naš sosed in gotovo je malo dni v letu, da bi na sprehodu ne šel mimo njegove lesene hiše. Morebiti je minilo že 20 let, ko sem korakal tam s svojo prvo pipo in ponosno pihal sivi dim v čisti pomladanski zrak. To je bil pomenljiv korak do moževske osamosvojitve in bil sem si ga popolnoma v svesti; zakaj pred tem si s smotko ali pipo nisem upal drugam ko v temno goščo, kjer ni bilo nevarnosti, da bi me bil kdo srečal ali videl. Pa tudi stari Mačkov oče je to zapazil v mojo veliko zadovoljnost. Poprej se ni nikdar zmenil zame, tisti dan pa je bil ves drug. Ko sem prihajal mimo, je stal kakor navadno sredi majhne tratine med cesto in hišo, bosopet, opravljen pa v star, raztrgan in umazan kožuh. Roke je sklepal na hrbtu.

„Dober dan, gospod!“ je dejal in čudno raztegnil lice v kolikor moči prijazen smehljaj. Ozdravil sem ves osupel, zakaj do tiste trenutke še nisva bila spregovorila besede, dasi me je poznal, kar sem bil na svetu, in jaz njega, kar sem pomnil.

„Malo tobaka mi boste dali, če ga imate kaj odveč“, je nadaljeval. Ponudil sem mu ga ves vesel, da je mož opazil ta moj novi korak v življenje. Napolnil si je drobnost pipico, poleg tega pa še stisnil nekoliko tobaka v pest in mi vrnil mehur.

„Lepo vreme bomo imeli, za seno bo kar dobro“, je dejal in se oziral po obnebju.

francoskega cesarja ubiti. Hladnokrvnost, s katero je mladenič izgovoril usodne besede, je vse navzoče kar premrazila. Še dalje so silili vanj z vprašanji, ali zaman. Nobene besede niso več izvabili iz njega.

Ko se je Napoleon po paradi umaknil v svoje privatne prostore, se je Rapp oglašil pri njem ter mu sporočil novico. Cesarju je zaigral porogljiv nasmeh okoli ustnic — ni verjel. Ko mu je pa pribočnik v suhem slogu vojaške stvarnosti povedal razne podrobnosti, je dobila zadeva za Napoleona vendarle zanimivo lice. Temu zanimanju se je primešalo še malce nemira.

„Pripeljite ga k meni!“

Ko je Staps z rokami, zvezanimi na hrbtu, stopil v dvorano, je stal Napoleon v družbi generalov. Bili so Bernadotte, Savary, Duroc, Berthier in Rapp. Koj je Staps cesarja spoznal. Spoštljivo ga je pozdravil. Potem je čakal, kaj bo. Neverjetni mir, ki se je odražal v vsem njegovem obnašanju, je napravil na generale precejšen vtis.

(Dalje prihodnjič)

Hotel sem odgovoriti, a stari mi je obrnil hrbet in s kratkim: „Zbogom, gospod!“ odkorakal proti bajti.

Ta prizor se je čestokrat ponavljal. Le kadar je stari videl, da ne kadim, me je pušal v miru in niti pozdravil ni.

Tedaj je bil mož še gospodar svojega majhnega posestva. Imel je edinega sina, a tudi ta je bil oženjen in je z ženo in sinom kmetoval na očetovem posestvu. Le enkrat v letu se je tem ljudem dobro godilo, pred pustom namreč, ko so klali. Sicer so stradali in če so že pred svetim Jakobom iz novine kuhali polodne, zjutraj in zvečer ječmenov sok, niso tudi imeli zanj druge zabele, ko z vodo pomešano kozje mleko. Med seboj tudi niso bili prijazni in marsikdaj je nastal prepir v hiši, ker stari ni hotel dati iz rok.

Nekega dne sem ga jaz prvi ogovoril: „No, oče, ali boste večno gospodarili? Čas je, da se odpočijete.“

„Počil si bom, kadar me ponesejo tja gor“, je zavrnil mož; „bajte pa ne dam. Zdaj imamo vsaj sok, četudi neslan in brez zabele, potlej še tega ne bo.“

Nekaj let pozneje — prebil sem zopet počitnice doma — so mi pravili, da je stari Maček vendarle izročil sinu in si izgovoril, kakor je to navadno, živč in stanovanje. Ko sem prišel mimo njegovega doma, je stal kakor vselej na tratini pred hišo, bosopet in opravljen z znanim raztrganim kožuhom.

„Dober dan, gospod! Malo tobaka mi boste dali“, me je ogovoril vselej.

„Kako se vam godi, oče, sedaj ko ste za starega?“ sem ga vprašal s smehom.

„Sedaj še dobro“, je dejal tudi veselo.

sami — bilo jih je precej — so bili sestavljeni iz koralnih skal; tu in tam, kjer so imele dovolj zemlje, je dvigalo nekaj kokosovih palm svoje krone kvišku; med skalovjem pa je rastlo nizko grmičevje. Glavna posebnost teh otokov, zaradi katere so jih morskimi razbojniki posebno radi obiskovali, pa so bile podzemeljske jame, med katerimi so bile nekatere visoko nad morskovo površino. Večinoma pa so ležale tako, da se je mogla voda pretakati vanje in zopet iz njih. Nekatere je voda zalivala do roba ter jih napolnila ob plimi. Ko pa je pri oseki zopet odtekala, so se naredila tam majhna jezera. V nekaterih pa je tudi voda bila tako globoka, da se je bilo mogoče z velikimi čolni voziti v njih. Skoraj nam ni treba omenjati, kako zelo so bile pripravne višje ležeče in suhe jame za skrivališča, dokler se ne ponudi prilika, da more drugače razpolagati z njimi.

V zadnjem poglavju smo opisali, da sta se „Enterprise“ in „Comus“ prikazali na obzorju, ravno ko je „Avenger“ zavozil v ozki prehod med kletčevjem, ter ga opazila. Treba pa je, da nekoliko natančneje opišemo položaj ladij. „Avenger“ je vstopil v južni preliv, je imel južni veter in je na svoji poti skrbno meril globino vode skoro štiri milje daleč, jadra pa je imel razvita le malo ali skoro nič.

(Dalje prihodnjič)

„Lepo vreme bomo imeli, dobro žito. Ječmen lepo kaže.“ Po teh besedah je odšel spet proti hiši.

Zopet je minilo nekoliko let, da nisem bil dalje časa doma. Nekoč okoli božiča se mi je ponudila priložnost, prebiti tam nekoliko dni, in to sem porabil. A na starega Mačka nisem mislil. Zvečer pred mojim odhodom pa je prišla starijava ženska iz vasi k meni s prošnjo, naj vendar obiščem Mačkovega očeta, ki bajé ne bo več dolgo. Šel sem takoj z njo, a kako sem se čutil, ko me je vedla mimo njegovega doma do drugega sosedla.

„Kaj ni več pri sinu?“ sem vprašal žensko.

„O, že dolgo ne. Prepirali in topli so se in tožili. Potem je pa stari šel od hiše.“ Našel sem ga v tesni sobici, ležečega v borni postelji. Uvidel sem takoj, da gre h koncu z njim. Stisnil mi je roko in s slabotnim glasom dejal:

„Ej, gospod, tobaka ne morem več, tobaka! Pa tule ležim: še umreti ne smem doma in umrl bom — kmalu — jesti tudi ne morem. Le malo vina bi pil, dobrega, pa nimam denarja.“

„Pošljem vam vina.“

„Ej, gospod, zahvalim. Saj tudi ne vem, če bom mogel. Pa tudi ne prosim zanj — saj vas nisem nikoli drugega prosil ko malo tobaka — ej, prosil pa nisem, prosil, če sem tudi stradal.“

„Česa pa želite, oče?“

„Precej vam povem. Slab sem pa težko govorim. A vidite, gospod, pri sinu imam še zaostali živč in poboljšek za pol leta — dvajset goldinarjev imam tam. Terjajte sina, Jurija, zanje. Saj ne bo mogel plačati: terjajte ga in tožite in s posestva ga spravite, tega — prekletega sina!“

Starcu so se iskriale oči in sklonil se je v postelji na pol kvišku. Pretreslo me je to divje sovraštvo, ki je donelo iz njegovih besed. „Kaj hočete z denarjem?“ sem vprašal po kratkem molku.

„Kar žel! Za pogreb, za maše ali pa temule, ki me sedaj redi. Le mladi ga ne sme imeti. Saj si ne more pomagati — berač bo, berač naj bo, če ga spravimo iz bajte!“

„Odpustite mu!“ sem dejal polglasno. Skoraj bal sem se divje, nebrzdane strasti, ki se mi je tu kazala.

„Nikdar, — nikdar!“ je hropel stari. „Zmeraj sem dejal, da mu ne dam kajže. Pa so me pregovorili in zdaj je tako. A čakajte — oh, vi boste še učakali! Če drug ne — sin njegov ga bo vrgel na cesto, kakor je on menel!“ Onemogel je padel nazaj.

„Pa tistih dvajset goldinarjev? Mi jih boste dali?“ je vprašal čez nekoliko časa s slabim glasom.

„Saj jih ne potrebujete, oče! Izročite terjatev sosedu, ki vas sedaj redi — za odškodnino, ali kakor hočete!“

Poklicali smo potrebni priči in stari Maček je napravil oporoko ter imenoval sosedo Matevža za dediča.

„In precej jih mora plačati, precej! Če ne, ga toži in rubi! Slišiš, Matevžek? Precej ga zarubi!“ Umrl je, ne da bi odpustil sinu. Tako se je potem godilo tudi sinu.

Moderna z vasi

Ti, on, jaz — vsi poznamo vas. Ljudje so preprosti, naivni neuki, poljedelci, živinorejci. Parkrat med letom pride ta in oni v mesto, vsak ga že kar od daleč spozna, — komaj da stopi s kolodvora na glavno cesto, kajti deželana, posebno gorjanskega seveda vsa zunanost hitro izda.

Da predragi, to je bila naša vas! (Čutili smo zapostavljanje najbolj pri nas.) Nov čas, napredek, sta pospešila korak! Kmalu bodo prej zaspani vaščani, povsod doma in na svojem področju celo specialisti. Po naših krajih pa že žanjejo histerični šovinisti, (ki gospodarskih nalog menda ne poznajo in se za prvovrstne politike imajo, mogoče jih bo državni pravdnik drugače poučil), samo še smeh in neuspeh.

Jezernikov Nac

Ladja morskega roparja

Prevod iz angleščine

(33. nadaljevanje)

Edvard je jako dobro poznal značaja admiralov; zaradi tega mu je takoj povedal vse, kar se je bilo zgodilo med njim in Klaro. Sporočil je, kako mu je utekel „Avenger“ s tem, da je prekanil fregato, ter mu omenil tudi dogovor, da ga bo v bodoče Klara čakala na obrežju. Ob taki priliki jo je morala odpeljati razbojniška ladja, ki je po zunanosti popolnoma podobna „Enterprise“ in ki je plula nekoliko dni pred njim mimo Porto Rico.

Akoravno bi bil smel admiral pozvati Edvarda na resen odgovor, se mu je vendar smilil ter mu ni dejal ničesar zaradi Porto Rico. Po zajtrku je ukazal dati znamenje, naj se pripravi še ena ladja za odhod. „Enterprise“ pa na novo preskrbi z živčim in vodo.

„No, Edvard, vi in pa ladja „Comus“ pojedita sedaj skupno za tem lopovskim razbojnikom in zanašam se na vaju, da prineseta dobro poročilo o njem kakor tudi o guvernerjevi hčeri. Pogum, dečko! Zanesi se na to, da bodo poizkušali dobiti odškodnino zanj, preden ji store kaj žalega.“

Zvečer sta že krenili „Enterprise“ in „Comus“ na svojo pot. Za kratek čas sta pristali ob Porto Rico in izročili guvernerju pi-

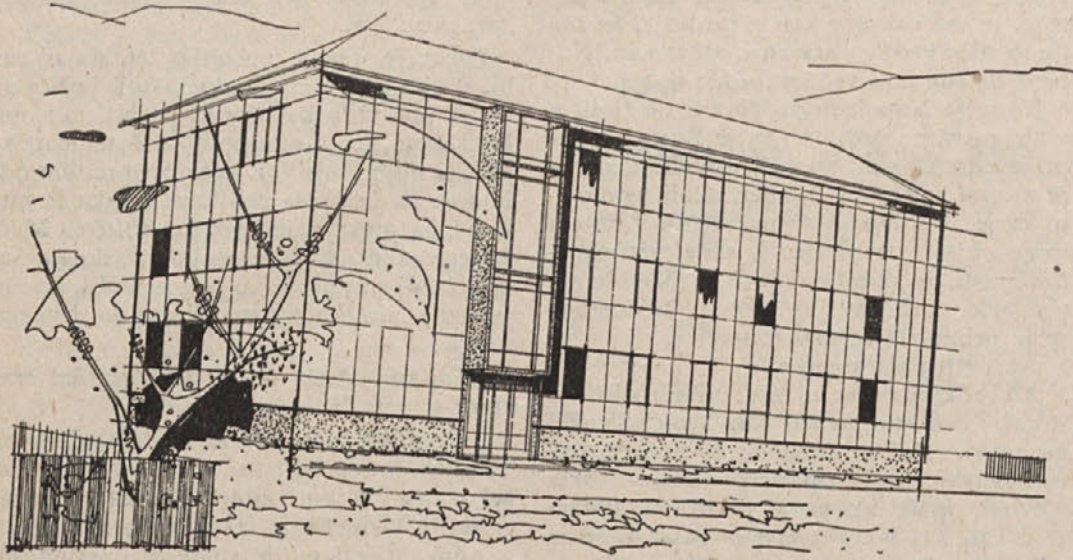
smo admiralovo, nato pa sta se obrnili proti severu in dospeli prihodnjega jutra do otokov Kaikos, ravno ko je „Avenger“ plul skozi ozki preliv.

„Tamle je!“ je vzkliknil Edvard, „tam je, za Bogal!“ In dal je znamenje o sovražniku „Comusu“, ki je takoj odgovoril.

SESTNAJSTO POGlavJE
PRI OTOKIH KAIKOS

Tako zvani otoki Kaikos ali Cayques ležijo nekako dve stopinji severno od St. Dominga in so najbolj južni del vrste otokov, ki se raztezajo proti Bahamskemu otočju. Večina teh otokov ni obljudena. V prejšnjih časih pa so bili skrivališče razbojniških ladij, zakaj skalovje in kletčevje, ki jih obdaja, je dajalo zavetja pred večjimi zasledovalci, prehodi skozi te nevarne kraje pa so bili večinoma znani le morskim razbojnikom, ki so večkrat zahajali semkaj. Največji teh otokov Kaikos ima na južni strani tako zaokroženo obrežje, da je bilo podobno veliki podkvi in je dajalo varna in dobra tla za pristan. Preden pa pride ladja do tega kraja, mora opraviti težavno pot kakih 40 milj. Prehod skozi te kletče je bil zelo nevaren in ga je Hawkhurst dobro poznal, zato je na teh mestih vedno on prevzel krmilo ladje. Kaj ga ni poznal tako dobro in zaradi tega je bilo treba največje pozornosti, posebno ker sedaj ni bilo mogoče pozvati zato Hawkhursta. Tudi otoki

Novi Kolpingov dom v Beljaku

Na majhnem gričku, toda sredi mesta v idealni legi s prekrasnim razgledom proti Rožu in Karavankam so marljive roke postavile veliko izredno lepo in moderno arhitektonsko zgrajeno poslopje, v katerem bo nastanjena številna beljaška Kolpingova družina.

Denarna sredstva za gradnjo so prispevale javne ustanove, mesto Beljak in pa številni dobrotniki. Marljivi organizatorji so z

dolгим, neumornim delom dosegli največji uspeh, kajti Kolpingov dom v Beljaku je ena najlepših stavb na Koroškem sploh.

Blagoslovil je novi dom prevz. krški škof dr. Jožef Köstner, ki je v svojem nagovoru tudi poudaril velike zasluge Kolpingove družine z njenim prenosom preč. g. Knapom na čelu.

Doraščajoči obrtniški mladini bo novi dom dal vse, kar potrebuje mlad dozorevač človek. Nudil jim bo v prostem času oddiha in razvedrila, pa tudi prijetno okolje za nadaljnje učenje in izpopolnjevanje. Jasno je, da je poslopje opremljeno z vsemi sodobnimi napravami in nudi vse, kar je potrebno za bivanje tako velike družine. Ima veliko skupno kuhinjo, vse poslopje je ogrevano s toplim zrakom. V pritličju je velik prostor, kjer igrajo namizni tenis, velik vrt okoli hiše pa pridne roke Kolpingove družine same urejujejo.

Kolpingovi družini v Beljaku moremo samo čestitati. O novem domu in o življenju v njem bomo gotovo še pisali.

TERAZZO — GRADNJA PEČI

Krainec

Obloge in plošče

BELJAK — VILLACH
Bahnhofplatz

Franz Mereiter

Električne inštalacije
navijanje motorjev

BELJAK, Bahnhofstrasse 4

MIZARSKA DELA

Peter Winkler

Mizarsko in gradbeno
mizarsko podjetje

BELJAK, Peraustrasse 44,
Ludwig-Walter-Strasse

Slikarska in plesarska dela

**Johann Somma
& Söhne**

Izdelava črk in plesk
zoper rjo
BELJAK, Widmannngasse 19

ELEKTRICNE INŠTALACIJE

Ernst Schneider

RADIO-ELEKTRO

BELJAK, Bahnhofstrasse 9

Preselitveno naznanilo

Naznanjamo našim cenjenim odjemalcem, da smo naš obrat v Celovcu preselili iz Pfarrplatz, v

SPENGERGASSE 3, Telefon 26-70

(zraven gostilne König, „Zum goldenen Brunnen“)

HOFER u. CO.

Plinske in vodne inštalacije — centralne kurjave.

Otvoritveno naznanilo

Naznanjam cenjenim mesarskim obratom, da sem odprl, 5. septembra strokovno trgovino s

CREVAMI IN MESARSKIMI
POTREBŠČINAMI

v Celovcu, Alter Platz 13, Tel. 46-60

Potrudil se bom, da bom svojim odjemalcem najbolje postregel.

EMIL POSCHESCHNIG

CELOVEC-KLAGENFURT
Alter Platz 13, Tel. 46-60

Dietmar Warmuth & Co., Villach

POSTELJNINA IN OPREMA ZA DOM IZ NAJVEČJE
MODNE TRGOVSKE HIŠE NA KOROŠKEM

RADIJSKI APARATI

Ze sedaj si oglejte nove
jesenske modele pri

Truppe & Ermann

VILLACH

Widmannngasse 41 - Ecke Kirchenplatz

Največja izbira vseh vrst
čevljev za vsak poklic pri

BEHR-Schuhe

BELJAK — VILLACH
Widmannngasse 43,
Italiener Strasse 17

Oglašuj v našem listu!

NOVI TIP VW-EKSPORTNE LIMUZINE JE ŽE PRISPEL

Ogled in pojasnila: četrtek 8. septembra od 8 do 18. ure v Celovcu — Klagenfurt, Heuplatz pred hotelom Erlacher.

ZASTOPSTVO AVTOMOBILOV

HEINZ KNOCH

KLAGENFURT, WIENERGASSE 10

KINO

CELOVEC-KLAGENFURT
STADTTHEATER

9. do 12. 9.: „Als du Abschied
nahmst“.

13. — 15. 9.: „Die Geier von Car-
son, (ni za mladino).“

PRECHTL

9. do 12. 9.: „Keine Angst vor
Schwiegermütter“, (ni za mla-
dino).“

13. do 15. 9.: „Der letzte Rebell“,
(ni za mladino).“

VOLKSKINO

9. do 15. 9.: „Nadaljevanje romana
od Hans Helmut Kirst: „08/15“,
II. del, (ni za mladino).“

PLIBERK

9. do 12. 9.: „VERDAMMT IN
ALLE EWIGKEIT“, (ni za mla-
dino).“

14. do 15. 9.: „Piraten an Bord,
(ni za mladino).“

Tujske sobe od šil. 600.— naprej
pri **VOLKSMÖBELHAUS**
MATSCHEDULNIG, Klagenfurt,
Paulitschgasse 14.

NAPRODAJ

Osi za avtomobile, železna platišča
(Felgen), gumijasti obroči, vzmeti

za vprežni voz in priklopnike dobi-
te poceni pri

Nakup rabljenih avtomobilov

Schrottvertrieb RUMWOLF,

Klagenfurt, Flatschacher Strasse 18

ZENITEV

30-letno dekle, dobrega značaja,
pridna in varčna, želi zaradi slabe-
ga poznanstva spoznati in takoj po-
ročiti ravno takega samostojnega
fanta s stalnim poklicem do 40 let
starosti. Ponudbe pod „Začetek no-
vega življenja“ na „Naš tednik“.

Za šolo aktovke, šolske torbice, na-
hrbtenike itd. dobite najbolje samo
pri **VEIT MÜHLBACHER**, stro-
kovna trgovina v Celovcu, Rainer-
hof.

Für die Gesundheit

des wachsenden Kindes unerlässlich, doch auch für
alternde Menschen ein Segen ist gute Milch, aller-
dings „aufgelockert“, das heißt gemischt mit

Kathreiner

*in Körnern und
jetzt auch gemahlen*

Sem puobič fejest biu pa Schleppe piu!

POHISTVO — LEPO, TRAJNO IN POCENI

AVE-MÖBEL

AVE-MÖBEL

Spalnice v serijah za internate, hotele,
gostinjske obrate in dom.

TOVARNA: STEINFELD IM DRAUTAL

VELEMIZARSTVO

Josef Fercher

Novodobno pohištvo

Od 15. septembra dalje prodaja tudi v novi trgovini na Bahnhofstrasse

BELJAK — VILLACH, Kumpfallee 3 — Gerbergasse 4